

STAATSBLAD VAN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

731 **BESLUIT** van 28 november 1974 tot nadere wijziging van het Uitvoeringsbesluit *Autovervoer Personen 1939*, van het Koninklijk besluit van 23 augustus 1950, Stb. K 373, houdende richtlijnen voor de Commissie Vergunningen Personenvervoer en van het Tramwegreglement.

WIJ JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Op de voordracht van Onze Minister van Verkeer en Waterstaat van 17 oktober 1974, nr. A-2/V 26662, Directoraat-Generaal van het Verkeer;

Gelet op de Wet *Autovervoer Personen (Stb. 1939, 527)*;

Mede gelet op de Verordening (EEG) nr. 516/72 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 28 februari 1972 betreffende de vaststelling van gemeenschappelijke regels voor pendelvervoer met autobussen (autocars) tussen de Lid-Staten, en de Verordening (EEG) nr. 517/72 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 28 februari 1972 betreffende de vaststelling van gemeenschappelijke regels voor het geregeld vervoer en de bijzondere vormen van geregeld vervoer met autobussen tussen de Lid-Staten;

De Raad van State gehoord (advies van 6 november 1974, nr. 13);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Verkeer en Waterstaat van 19 november 1974, nr. A-2/V 27582, Directoraat-Generaal van het Verkeer;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel I

Het Uitvoeringsbesluit *Autovervoer Personen 1939 (Stb. 564)* 1) wordt nader gewijzigd als volgt:

A

Artikel 1 wordt gelezen:

Artikel 1. 1. In dit besluit wordt onder „Wet” verstaan de „Wet *Autovervoer Personen*”.

2. In dit besluit wordt onder „Onze Minister”, „Commissie”, „Directeur-Generaal”, „Rijksinspecteur”, „motorrijtuigen”, „autobussen”, „personenauto's”, „autobusdiensten”, „groepsvervoer”, „ongeregeld vervoer”, „toerwagenritten”, „taxi's”, „vervoer in meer dan één gemeente” en „grensoverschrijdend vervoer” verstaan, hetgeen daaronder in de Wet wordt verstaan.

3. Voor de toepassing van het bij of krachtens dit besluit bepaalde wordt grensoverschrijdend vervoer tussen twee plaatsen, gelegen in Nederland, gelijkgesteld met vervoer van personen binnen Nederland.

4. In dit besluit wordt verstaan onder:

a. Verordening nr. 117/66/EEG: de Verordening nr. 117/66/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 28 juli 1966 betreffende de invoering van gemeenschappelijke regels voor het internationale vervoer van personen over de weg met autobussen (Pb. E.G. van 9 augustus 1966, nr. 147);

b. Verordening (EEG) nr. 1016/68: de Verordening (EEG) nr. 1016/68 van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 9 juli 1968 betreffende de invoering van modellen van de controledocumenten, bedoeld in de artikelen 6 en 9 van Verordening nr. 117/66/EEG van de Raad (Pb. E.G. van 22 juli 1968, nr. L 173);

c. Verordening (EEG) nr. 516/72: de Verordening (EEG) nr. 516/72 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 28 februari 1972 betreffende de vaststelling van gemeenschappelijke regels voor pendelvervoer met autobussen (autocars) tussen de Lid-Staten (Pb. E.G. van 20 maart 1972, nr. L 67);

d. Verordening (EEG) nr. 517/72: de Verordening (EEG) nr. 517/72 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 28 februari 1972 betreffende de vaststelling van gemeenschappelijke regels voor het geregeld vervoer en de bijzondere vormen van geregeld vervoer met autobussen tussen de Lid-Staten (Pb. E.G. van 20 maart 1972, nr. L 67).

5. In dit besluit wordt verstaan onder:

a. Lid-Staat: een staat, lid van de Europese Gemeenschappen;

b. geregeld vervoer: geregeld vervoer in de zin van artikel 1 eerste lid, van de Verordening nr. 117/66/EEG, voor zover dat vervoer beantwoordt aan de in artikel 4, eerste lid, van deze verordening bedoelde voorwaarden;

c. een bijzondere vorm van geregeld vervoer: een bijzondere vorm van geregeld vervoer in de zin van artikel 1, derde lid, van de Verordening nr. 117/66/EEG, voor zover dat vervoer beantwoordt aan de in artikel 4, eerste lid, van deze verordening bedoelde voorwaarden;

d. pendelvervoer: pendelvervoer in de zin van artikel 2 van de Verordening nr. 117/66/EEG, voor zover dat vervoer beantwoordt aan de in artikel 4, eerste lid, van deze verordening bedoelde voorwaarden en zoals dit vervoer nader is bepaald bij de artikelen 9, 10 en 11 van de Verordening (EEG) nr. 516/72.

B

Paragraaf 2 wordt gelezen:

§ 2. Uitzonderingen ingevolge artikel 3, eerste lid, der Wet.

Artikel 2. De artikelen 4, 5, 6, 22, 29, 42, 43, 48, 49, 49a en 59 der Wet zijn niet van toepassing:

a. op vervoer met motorrijtuigen voorzien van een militair kenteken, op vervoer met door een militaire autoriteit gevorderde motorrijtuigen en op door een militaire autoriteit gevorderd vervoer;

b. op vervoer van de ambtenaren van Rijks- en gemeentepolitie in de uitoefening van hun functie en van personen onder geleide van politie of justitie;

c. op vervoer voor de uitoefening van brandweerdiensten en door Onze Minister aan te wijzen diensten ter bescherming van de bevolking en ter verplaatsing van bevolking;

d. op vervoer van zieken of gewonden en hun begeleiders met in het bijzonder daarvoor ingerichte motorrijtuigen.

Artikel 3. De artikelen 4, 48, 49, 49a en 59, eerste lid der Wet zijn niet van toepassing op het vervoer van personen met een personenauto tegen vergoeding, mits de bestuurder kan aantonen, dat deze vergoeding slechts beoogt de kosten van het vervoer te bestrijden en de vervoergelegenheid wordt geboden bij wijze van vriendendienst of een daarmede vergelijkbaar dienstbetoon.

Artikel 4. De artikelen 4, 22, 29, 42, 43, 48, 49, 49a en 59, eerste lid der Wet zijn niet van toepassing op in opdracht van een Hoofdinspecteur-Directeur voor de Arbeidsvoorziening uitgevoerd vervoer van tewerkgestelden naar of van werkobjecten, welke in het kader van de aanvullende werkgelegenheid worden gesubsidiëerd of gefinancierd, mits de zo nodig door Onze Minister hieromtrent vastgestelde voorschriften worden nageleefd.

Artikel 5. 1. De artikelen 4, 48, 49, 49a en 59, eerste lid, der Wet zijn niet van toepassing op vervoer voor de uitvoering van begrafenissen en van crematies, met inbegrip van het afhalen en terugbrengen der deelnemers.

2. De artikelen 5 en 6 der Wet zijn niet van toepassing op vervoer in de uitvoering van optochten, gehouden krachtens vergunning van het gemeentelijk gezag.

Artikel 6. Indien in een vergunning voor de uitoefening van een autobusdienst in meer dan een gemeente het vervoer op bepaalde trajectsgedeeltes is beperkt, geldt deze beperking niet voor het vervoer van militairen als bedoeld in artikel 22, lid 2, der Wet.

C

Na paragraaf 2 wordt een nieuwe paragraaf 3 ingevoegd, luidende:

§ 3. Bijzondere voorschriften ingevolge artikel 3, tweede lid der Wet.

Artikel 7. 1. Ingevolge de Verordening nr. 117/66/EEG zijn de artikelen 4, 42, 43 en 59, eerste lid der Wet niet van toepassing op ongeregeld vervoer in de zin van deze verordening, uitgevoerd met autobussen, blijkens het kenteken thuisbehorend in andere Lid-Staten dan Nederland, voor zover het vervoer betreft waarbij de grens van Nederland wordt overschreden, en waarbij:

a. van het binnenkomen in Nederland tot het verlaten daarvan dezelfde reizigers worden vervoerd; dan wel

b. de heenreis naar Nederland met reizigers en de terugreis uit Nederland zonder reizigers plaatsvindt terwijl in Nederland geen reizigers worden opgenomen; dan wel

c. de heenreis naar Nederland zonder reizigers plaatsvindt en alle reizigers op dezelfde plaats in Nederland worden opgenomen en de reizigers overigens voldoen aan de voorwaarden, gesteld in artikel 5, tweede lid van de Verordening nr. 117/66/EEG.

2. Hij, die vervoer, als bedoeld in het eerste lid, verricht, is verplicht zorg te dragen dat het reisblad, als bedoeld in de Verordening (EEG) nr. 1016/68, volledig en naar waarheid is ingevuld als daar is voorgeschreven en aanwezig is in de autobus.

3. In afwijking van het bepaalde in het tweede lid behoeft voor zover het vervoer betreft met autobussen blijkens het kenteken thuisbehorend in België, de Bondsrepubliek Duitsland of Luxemburg, de onder punt 6 van het reisblad bedoelde lijst van reizigers niet te worden opgesteld en kan worden volstaan met opgave van het aantal reizigers.

4. In afwijking van het bepaalde in het tweede lid moet, voor zover het vervoer betreft met autobussen blijkens het kenteken thuisbehorend in België of Luxemburg, dat wordt verricht binnen het Beneluxgebied, het reisblad zijn ingevuld op de wijze als door Onze Minister krachtens het bepaalde in artikel 9, derde lid, bij een in de *Staatscourant* openbaar te maken beschikking is bekendgemaakt.

Artikel 8. 1. Ingevolge de Verordening nr. 117/66/EEG zijn de artikelen 4, 29, 42, 43 en 59, eerste lid der Wet

niet van toepassing op grensoverschrijdend vervoer van personen met autobussen, voor zover het vervoer wordt verricht door een ondernemer ten behoeve van zijn eigen werknemers, mits:

a. de autobus eigendom is van de ondernemer dan wel door de ondernemer op afbetaling is gekocht; én

b. de autobus wordt bestuurd door een lid van het personeel van de onderneming; én

c. de werknemers worden vervoerd van hun woonplaats naar de plaats van werkzaamheden, van deze plaats naar hun woonplaats dan wel tussen verschillende plaatsen van werkzaamheden van de betrokken onderneming.

2. Hij, die vervoer, als bedoeld in het eerste lid, verricht, is verplicht zorg te dragen dat de verklaring, als bedoeld in de Verordening (EEG) nr. 1016/68 volledig en naar waarheid is ingevuld als daar is voorgeschreven en aanwezig is in de autobus.

Artikel 9. 1. Onverminderd het bepaalde in de artikelen 7, 8 en 13d, zijn de artikelen 4, 42, 43 en 59, eerste lid der Wet, niet van toepassing op toerwagenritten of ongeregeld vervoer, uitgevoerd met autobussen blijkens het kenteken thuisbehorend in België of Luxemburg, voor zover het vervoer betreft waarbij de grens van Nederland wordt overschreden en

a. de reizigers in Nederland worden opgenomen, deze groep reizigers met dezelfde autobus over het gehele traject wordt vervoerd en naar de plaats van vertrek, gelegen in Nederland, wordt teruggebracht; dan wel

b. de heenreis naar Nederland met reizigers en terugreis uit Nederland zonder reizigers plaatsvindt; dan wel

c. de heenreis naar Nederland zonder reizigers plaatsvindt en de terugreis uit Nederland met reizigers plaatsvindt; dan wel

d. de terugreis uit Nederland met andere reizigers dan de heenreis plaatsvindt onder voorwaarde dat dit vervoer niet met een zekere regelmaat wordt verricht.

2. Bij vervoer, als bedoeld in het eerste lid, mogen onderweg reizigers worden opgenomen of afgezet, mits de plaatsen waar de reizigers worden opgenomen of afgezet vóór het vertrek worden vermeld in het reisblad, bedoeld in het derde lid.

3. Hij, die vervoer, als bedoeld in het eerste lid, verricht, is verplicht zorg te dragen, dat een reisblad, als bedoeld in artikel 7, tweede lid, volledig en naar waarheid is ingevuld als door Onze Minister bij een in de *Staatscourant* openbaar te maken beschikking is bekend gemaakt en aanwezig is in de autobus.

Indien het tweede lid van toepassing is, is hij verplicht zorg te dragen, dat de daar vereiste vermelding in het reisblad geschiedt.

Artikel 10. 1. De artikelen 4, 42, 43 en 59, eerste lid der Wet zijn niet van toepassing op toerwagenritten of ongeregeld vervoer, uitgevoerd met autobussen blijkens het kenteken thuisbehorend in andere landen dan Lid-Staten, voor zover het vervoer betreft waarbij de grens van Nederland wordt overschreden, en waarbij:

a. van het binnenkomen in Nederland tot het verlaten daarvan dezelfde reizigers worden vervoerd; dan wel

b. de reizigers worden vervoerd van een plaats, gelegen in het betrokken land, naar een plaats, gelegen in Nederland, en in Nederland geen reizigers worden opgenomen.

2. Hij, die vervoer, als bedoeld in het eerste lid, verricht, is verplicht zorg te dragen dat de voorschriften in acht worden genomen, welke door Onze Minister zonodig ter verzekering van de nakoming van de voorwaarden worden vastgesteld en in de *Staatscourant* zijn openbaar gemaakt.

Artikel 11. 1. De artikelen 4, 42, 43 en 59, eerste lid der Wet zijn niet van toepassing op toerwagenritten of ongeregeld vervoer, waarbij de grens van Nederland wordt overschreden, uitgevoerd met autobussen blijkens het kenteken thuisbehorend in het buitenland, voor zover het vervoer niet valt onder het bepaalde in de artikelen 7, 8, 9, 10 of 13d.

2. Hij, die vervoer, als bedoeld in het eerste lid, verricht, is verplicht zorg te dragen, dat een toelating, verleend door de Rijksinspecteur van het district, waarbinnen het vervoer aanvangt of waarbinnen bij binnenkomst in Nederland de grens wordt overschreden, in de autobus aanwezig is.

3. Het model van de toelating wordt door Onze Minister vastgesteld.

Artikel 12. 1. Onverminderd het bepaalde in de artikelen 8 en 13d, zijn de artikelen 42 en 43, alsmede artikel 59, eerste lid, voor zover dit betrekking heeft op het toestemmingsbewijs, der Wet niet van toepassing op toerwagenritten of ongeregeld vervoer, uitgevoerd met autobussen blijkens het kenteken thuisbehorend in Nederland, voor zover het grensoverschrijdend vervoer betreft.

2. Hij, die vervoer, als bedoeld in het eerste lid, verricht, is verplicht zorg te dragen, dat een reisblad, als bedoeld in artikel 7, tweede lid, volledig en naar waarheid is ingevuld als door Onze Minister bij een in de *Staatscourant* openbaar te maken beschikking is bekendgemaakt en aanwezig is in de autobus.

Hij dient tevens zorg te dragen, dat een exemplaar van het ingevulde reisblad binnen een week na het einde van het vervoer wordt ingeleverd bij de in de artikel 43, eerste lid der Wet bedoelde Rijksinspecteur.

3. Het in het eerste lid bedoelde reisblad dient afkomstig te zijn van een reisbladenboekje dat geldig is tot drie jaren na de datum van afgifte.

Artikel 13. 1. De artikelen 4, 48, 49, 49a, 59, eerste lid, en 59a der Wet zijn niet van toepassing op vervoer van personen met taxi's, blijkens het kenteken thuisbehorend in het buitenland, voor zover in Nederland geen reizigers worden opgenomen dan wel uitsluitend reizigers worden opgenomen die de taxi hadden besteld voor hun aankomst in Nederland.

2. Hij, die vervoer, als bedoeld in het eerste lid, verricht, is verplicht zorg te dragen dat de voorschriften in acht worden genomen welke door Onze Minister zonedig ter verzekering van de nakoming dezer voorwaarden zijn vastgesteld en in de *Staatscourant* openbaar zijn gemaakt.

Artikel 13a. 1. Onverminderd het bepaalde in artikel 13 zijn de artikelen 4, 48, 49, 49a, 59, eerste lid, en 59a, der Wet niet van toepassing op vervoer van personen met taxi's, blijkens het kenteken thuisbehorend in België of Luxemburg, voor zover het vervoer betreft waarbij de grens van Nederland wordt overschreden, en de taxi was besteld voordat deze zonder reizigers Nederland is binnengekomen.

2. Hij, die vervoer, als bedoeld in het eerste lid, verricht, is verplicht zorg te dragen dat een controle-document overeenkomstig het derde lid volledig en naar waarheid wordt ingevuld en in de auto aanwezig is.

3. Een controledocument, als bedoeld in het tweede lid, moet ten minste de volgende gegevens bevatten:

- a. naam en adres van de vervoerder;
- b. naam van de bestuurder;
- c. datum;
- d. kenteken (plaatsnummer) van het voertuig;
- e. plaats en uur van vertrek van elke rit;
- f. plaats en uren van in- en uitstappen van de reizigers.

Artikel 13b. 1. Het verrichten van geregeld vervoer mag slechts geschieden krachtens een vergunning voor het uitvoeren van geregeld vervoer.

2. Aanvragen om een vergunning voor het uitvoeren van geregeld vervoer, alsmede verzoeken om wijziging en verlenging van zulk een vergunning worden ingediend bij de Rijksinspecteur in wiens district de zetel van de ondernemer van de aanvrager is gevestigd. De Rijksinspecteur controleert de bescheiden, bedoeld in artikel 12, derde lid, van de Verordening (EEG) nr. 517/72, en zendt vervolgens afschriften van de aanvraag of het verzoek en van de bescheiden, vergezeld van zijn opmerkingen, door aan Onze Minister.

De Rijksinspecteur zendt de aanvraag of het verzoek en de bescheiden aan de Commissie, die zo spoedig mogelijk nadat haar de aanvraag of het verzoek is toegezonden Onze Minister van haar gevoelen daaromtrent doet blijken. De Rijksinspecteur legt tegelijkertijd een afschrift van de aanvraag of het verzoek, alsmede van de dienstregelingen en van de bij de aanvraag of het verzoek gevoegde kaart te zijnen kantore gedurende dertig dagen voor een ieder ter inzage en doet hiervan tijdig mededeling aan de organisatie of organisaties, aangewezen ingevolge artikel 42b, tweede lid, van dit besluit. Iedere belanghebbende kan gedurende de eerste twintig dagen van deze termijn schriftelijk bezwaren omtrent de aanvraag of het verzoek indienen bij de Rijksinspecteur, die deze, vergezeld van zijn opmerkingen, onverwijld doorzendt aan de Commissie en in afschrift aan Onze Minister.

3. Nadat de beslissing omtrent de aanvraag of het verzoek is genomen deelt Onze Minister deze aan de Commissie mede. De Commissie zendt afschriften van haar beschikking aan Onze Minister en aan de betrokken Rijksinspecteur.

4. In geval van een verzoek om een wijziging van minder belang, als bedoeld in artikel 13, vijfde lid, van de Verordening (EEG) nr. 517/72, controleert de Rijksinspecteur de bescheiden en zendt vervolgens het verzoek met de bescheiden, eventueel vergezeld van zijn opmerkingen, door aan de Commissie en in afschrift aan Onze Minister. De vierde en vijfde zin van het tweede lid zijn toepasselijk. De Commissie neemt een met redenen omklede beschikking van welke zij afschriften zendt aan onze Minister en aan de betrokken Rijksinspecteur.

5. Een verzoek om overdracht van een vergunning voor het uitvoeren van geregeld vervoer, als bedoeld in artikel 22, derde zin, van de Verordening (EEG) nr. 517/72, wordt met gebruikmaking van een door Onze Minister vast te stellen model ingediend bij de Rijksinspecteur, in wiens district de zetel van de onderneming van de aanvrager is gevestigd. De Rijksinspecteur controleert de bescheiden en zendt vervolgens het verzoek met de bescheiden, vergezeld van zijn opmerkingen, door aan de Commissie en in afschrift aan Onze Minister. De vierde en vijfde zin van het tweede lid zijn toepasselijk. De Commissie neemt een met redenen omklede beschikking van welke zij afschriften zendt aan Onze Minister en aan de betrokken Rijksinspecteur.

6. Overdracht van de exploitatie van geregeld vervoer, als bedoeld in artikel 22, derde zin van de Verordening (EEG) nr. 517/72, kan slechts plaatsvinden indien de op de betrokken vervoersdienst betrekking hebbende vergunning wordt overgedragen.

7. De houder van een vergunning voor geregeld vervoer verstrekt jaarlijks van elk geregeld vervoer afzonderlijk de in artikel 17, tweede lid van de Verordening (EEG) nr. 517/72 bedoelde kwartaalgegevens aan de betrokken Rijksinspecteur die deze controleert en doorzendt aan Onze Minister.

8. Indien de houder van een vergunning voor het uitvoeren van geregeld vervoer het voornemen heeft de exploitatie te beëindigen voordat de vergunning haar geldigheid heeft verloren stelt hij uiterlijk drie maanden voor het tijdstip waarop

hij de exploitatie wil beëindigen de Commissie schriftelijk van dit voornemen in kennis onder aanvoering van de redenen. Hij licht tevens de betrokken reizigers en het publiek op passende wijze omtrent dit voornemen in. De Commissie zendt afschriften van de in de eerste zin bedoelde mededeling aan Onze Minister en aan de betrokken Rijksinspecteur.

Artikel 13c. Het verrichten van een bijzondere vorm van geregeld vervoer mag slechts geschieden krachtens een vergunning voor het uitvoeren van een bijzondere vorm van geregeld vervoer. Het tweede tot en met het achtste lid van artikel 13b is van overeenkomstige toepassing, met dien verstande, dat de termijn, bedoeld in het achtste lid, niet in acht hoeft te worden genomen indien de behoefte aan de betrokken bijzondere vorm van geregeld vervoer is komen te vervallen.

Artikel 13d. 1. Het verrichten van pendelvervoer mag slechts geschieden krachtens een vergunning voor het uitvoeren van pendelvervoer.

2. Indien de zetel van de onderneming van de aanvrager is gevestigd in Nederland, worden aanvragen om een vergunning voor het uitvoeren van pendelvervoer ingediend bij de Rijksinspecteur, in wiens district de onderneming is gevestigd, onder overlegging van de documenten bedoeld in artikel 12, tweede lid van de Verordening (EEG) nr. 516/72. De Rijksinspecteur controleert de documenten en zendt vervolgens afschriften van de aanvraag en van de documenten, vergezeld van zijn opmerkingen, door aan Onze Minister. Indien de zetel van de onderneming van de aanvrager is gevestigd in een andere Lid-Staat dan Nederland, worden aanvragen om een vergunning voor het uitvoeren van pendelvervoer ingediend bij de Directeur-Generaal, die voor het nemen van de beschikking als bedoeld in het volgende lid, een Rijksinspecteur aanwijst.

3. Nadat de beslissing omtrent de aanvraag is genomen deelt Onze Minister deze mede aan de in het tweede lid bedoelde Rijksinspecteur. De Rijksinspecteur neemt een met redenen omklede beschikking van welke hij afschriften zendt aan Onze Minister.

4. Indien de zetel van de onderneming van de verzoeker is gevestigd in Nederland worden verzoeken om afwijking, als bedoeld in artikel 9, tweede lid, en artikel 10, eerste of tweede lid, van de Verordening (EEG) nr. 516/72, ingediend bij de Rijksinspecteur in wiens district de onderneming is gevestigd. Ten aanzien van de in de voorgaande zin bedoelde verzoeken is het bepaalde in de tweede en derde zin van het tweede lid en in het derde lid van overeenkomstige toepassing.

Artikel 13e. 1. Van een beschikking van de Commissie krachtens artikel 13b, krachtens artikel 13c, en krachtens artikel 13g staat binnen dertig dagen na de openbaarmaking voor iedere belanghebbende op Ons beroep open.

Artikel 53 van de Wet is van toepassing.

2. Een afschrift van Ons besluit wordt toegezonden aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen, aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken Lid-Staten, aan de Commissie, aan de betrokken Rijksinspecteur en aan de organisatie of de organisaties, aangewezen ingevolge artikel 42b, tweede lid, van dit besluit.

Artikel 13f. 1. Van een beschikking van de Rijksinspecteur krachtens artikel 13d, derde lid, en artikel 13g staat binnen dertig dagen na de openbaarmaking voor de betrokken vervoerondernemer op Onze Minister beroep open.

2. Het tweede lid van artikel 13e is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 13g. Indien zich een geval voordoet als bedoeld in artikel 18, eerste lid, van de Verordening (EEG) nr. 517/72 bericht Onze Minister zulks aan de Commissie. Indien zich een geval voordoet als bedoeld in artikel 19, eerste lid, van de Verordening (EEG) nr. 516/72, bericht Onze Minister zulks aan de Rijksinspecteur, als bedoeld in artikel 13d. De Commissie dan wel de Rijksinspecteur trekt de betrokken vergunning in bij een met redenen omklede beschikking, van welke afschriften gezonden worden aan Onze Minister en, indien de Commissie een beschikking neemt, tevens aan de betrokken Rijksinspecteur.

Artikel 13h. 1. Hij, die geregeld vervoer of een bijzondere vorm van geregeld vervoer verricht, is verplicht zorg te dragen dat in een autobus, waarmede hij dergelijk vervoer verricht, aanwezig is:

a. de vergunning krachtens welke het vervoer wordt verricht of een door de betrokken Rijksinspecteur gewaarmerkt afschrift van deze vergunning;

b. het exploitatiereglement, bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Verordening (EEG) nr. 516/72.

2. Hij, die pendelvervoer verricht, is verplicht zorg te dragen dat in een autobus waarmee hij dergelijk vervoer verricht, aanwezig is:

a. de vergunning krachtens welke het vervoer wordt verricht;

b. voor elke rit een lijst met namen van de reizigers.

3. Reizigers, die gebruik maken van pendelvervoer moeten gedurende de gehele reis zijn voorzien van een individueel of collectief vervoerbewijs, als bedoeld in artikel 18, eerste lid, van de Verordening (EEG) nr. 516/72.

Artikel 13i. 1. Op de eerste vordering van de met de opsporing belaste ambtenaren, bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wet op de economische delicten, is de bestuurder van een autobus, waarmee vervoer wordt verricht als bedoeld in de artikelen 7, 8, 9, 10, 11, 13b, 13c en 13d of van een taxi, waarmee vervoer wordt verricht als bedoeld in de artikelen 13 en 13a, verplicht de autobus dan wel de taxi te doen stilhouden.

De bestuurder is gehouden de in de artikelen 7, 8, 9, 11, 12 13a en 13h eerste, voor zover geëist, en tweede lid, of krachtens de artikelen 10 en 13 geëiste bescheiden terstond behoorlijk ter inzage af te geven.

2. In geval van pendelvervoer dienen de reizigers terstond het in artikel 13h, derde lid, bedoelde vervoerbewijs ter inzage af te geven.

Artikel 13j. Onze Minister kan ter uitvoering van de in onderlinge overeenstemming genomen beslissingen, als bedoeld in artikel 20 van de Verordening (EEG) nr. 517/72, voorschriften vaststellen, die afwijken van het bepaalde in de artikelen 13b, zevende en achtste lid, 13c en 13h, eerste lid.

D

In de tweede volzin van het vijfde lid van artikel 14 wordt in plaats van „het reisbesluit 1956” gelezen: het Reisbesluit 1971 (*Stb.* 1970, 602).

E

In artikel 29 vervallen de woorden „bij den Inspecteur-Generaal en”.

F

Artikel 35 wordt gewijzigd als volgt:

a. In het tweede lid wordt na „vergunning” ingevoegd: in het algemeen vervoerbelang;

b. In het tweede, derde en vierde lid van artikel 35 wordt in plaats van „Inspecteur-Generaal” gelezen: Directeur-Generaal.

G

Artikel 36 wordt gewijzigd als volgt:

a. In het eerste lid vervallen de woorden: „bij den Inspecteur-Generaal en”.

b. In het derde lid wordt na de woorden „op één aanvraag” ingevoegd:
of verzoek.

H

Artikel 37 wordt gelezen:

Artikel 37. Een schriftelijk ingediend bezwaar als bedoeld in de artikelen 12 en 25 der Wet kan slechts op één aanvraag of verzoek betrekking hebben.

I

Artikel 38 wordt gelezen:

Artikel 38. De Rijksinspecteur, die overeenkomstig de artikelen 12 of 25 der Wet verklaringen of bezwaarschriften ontvangt, zendt hiervan onverwijld, onder vermelding van de datum van ontvangst, afschrift aan de aanvrager, aan de Commissie, en, indien de aanvraag mede ter inzage ligt ten kantore van andere Rijksinspecteurs, aan die Rijksinspecteurs, die het afschrift terstond bij de ter inzage liggende stukken voegen.

J

In het eerste en tweede lid van artikel 39 wordt in plaats van „Onze Minister” gelezen: de Directeur-Generaal.

K

In artikel 40 wordt in plaats van „, welke is gericht tot de Commissie, doch wordt ingediend bij de Inspecteur-Generaal” gelezen: aan de Commissie.

L

Artikel 42 wordt gelezen:

Artikel 42. 1. De openbaarmaking van:

a. aanvragen om een vergunning voor de uitoefening van een autobusdienst in meer dan een gemeente, om een vergunning voor de uitoefening van geregeld vervoer, om een vergunning voor de uitoefening van een bijzondere vorm van geregeld vervoer, alsmede verzoeken om verlenging, overdracht, wijziging of intrekking van zulk een vergunning.

b. de tijd en plaats van de krachtens artikel 12 der Wet te houden openbare zittingen,

c. de beschikkingen der Commissie omtrent vergunningen ingevolge de Wet en omtrent vergunningen voor de uitoefening van geregeld vervoer en een bijzondere vorm van geregeld vervoer,

d. de beschikkingen van een Rijksinspecteur omtrent vergunningen voor de uitoefening van pendelvervoer,

e. Onze beslissingen ingevolge artikel 52 der Wet en ingevolge artikel 13e van dit besluit, alsmede de beslissingen van Onze Minister ingevolge artikel 13f van dit besluit,

f. het vervallen van door de Commissie verleende vergunningen,

geschiedt in een bijvoegsel van de *Staatscourant* met dien verstande, dat de openbaarmaking, bedoeld onder e, kan geschieden door plaatsing van een uittreksel.

2. Het ten aanzien van verzoeken met betrekking tot een vergunning voor de uitoefening van een autobusdienst bepaalde in het voorgaande lid onder a, is niet van toepassing op verzoeken om verlenging, overdracht, wijziging of intrekking, waarop zonder terinzagelegging of openbare zitting wordt beschikt.

3. De openbaarmaking van het bepaalde in het eerste lid onder a, b, c, en, voor zover het betreft geregeld vervoer of een bijzondere vorm van geregeld vervoer, onder f, geschiedt door de zorg van de Voorzitter van de Commissie. De openbaarmaking van het bepaalde in het eerste lid, onder d, geschiedt door de zorg van de betrokken Rijksinspecteurs. De openbaarmaking van het bepaalde in het eerste lid, onder e, geschiedt door de zorg van Onze Minister.

4. De Voorzitter van de Commissie draagt er zorg voor, dat onverwijld een exemplaar van het bijvoegsel, voor zover daarin openbaar zijn gemaakt aanvragen of verzoeken omtrent een vergunning voor de uitoefening van een autobusdienst in meer dan een gemeente of voor de uitoefening van geregeld vervoer, als bedoeld in het eerste lid onder a, alsmede op autobusdiensten en geregeld vervoer betrekking hebbende bekendmakingen als bedoeld in dat lid onder c, e en f, wordt gezonden aan de besturen van alle gemeenten, waarin de autobusdienst dan wel het geregeld vervoer wordt of zal worden uitgeoefend.

M

Na artikel 42 wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 42a. Van de tijd en de plaats van de terinzagelegging in uittreksel van aanvragen om vergunning voor de uitvoering van groepsvervoer in meer dan een gemeente, als bedoeld in artikel 25, tweede lid, der Wet, geeft de Commissie onverwijld kennis aan de organisatie of de organisaties, aangewezen ingevolge artikel 42b, tweede lid, van dit besluit.

N

Artikel 42 bis wordt genummerd in 42b en wordt gewijzigd als volgt:

a. In het eerste lid wordt in plaats van „vijftien dagen” gelezen: dertig dagen;

b. In het eerste lid wordt na de woorden „ter inzage te leggen” ingevoegd: ten kantore van de Rijksinspecteur, in wiens district het hoofdkantoor van de aanvrager is gevestigd, alsmede.

O

Na artikel 42b wordt een nieuw artikel 42c ingevoegd, luidende:

Artikel 42c. 1. De openbaarmaking van de beschikkingen van burgemeester en wethouders omtrent:

a. de vergunningen voor de uitoefening van autobusdiensten, de uitvoering van groepsvervoer, de uitvoering van toerwagenritten en ongeregeld vervoer, alsmede het vervoer van personen met taxi's;

b. ontheffingen als bedoeld in artikel 49, derde lid der Wet, geschiedt op de door burgemeester en wethouders bepaalde wijze. Tevens wordt de beschikking onverwijld medegedeeld aan de Rijksinspecteur, in wiens district de ondernemer is gevestigd.

2. Openbaarmaking van beschikkingen van een orgaan als bedoeld in artikel 49a der Wet geschiedt op de door dit orgaan bepaalde wijze.

P

Artikel 43 wordt gelezen:

Artikel 43. 1. Onze Minister stelt de bedragen vast, welke als vergoeding zijn verschuldigd voor de behandeling van

aanvragen en verzoeken met betrekking tot een vergunning, als bedoeld in de artikelen 12, 25 en 37 der Wet alsmede in artikel 2 van de Verordening (EEG) nr. 516/72 en artikel 2 van de Verordening (EEG) nr. 517/72.

2. De in het eerste lid bedoelde vergoedingen zijn verschuldigd door hem, aan wie de vergunning is verleend of overgedragen, door hem, wiens vergunning is verlengd of gewijzigd, onderscheidenlijk door hem, op wiens aanvraag of verzoek afwijzend is beschikt.

3. Door hem, die een aanvraag of een verzoek met betrekking tot een vergunning, als bedoeld in het eerste lid, dan wel een verklaring als bedoeld in de artikelen 12 en 25 der Wet, indient, moet het ingevolge het eerste lid voor de betrokken aanvraag of het betrokken verzoek vastgestelde bedrag zijn betaald aan de Rijksinspecteur, bedoeld in het vierde lid, met dien verstande, dat, indien het een verzoek om overdracht betreft, de betaling dient te geschieden door hem ten behoeve van wie de overdracht wordt verzocht. Voor zover geen vergoeding blijkt te zijn verschuldigd, wordt het betaalde bedrag zonder vergoeding van rente terugbetaald.

4. Het in het vorige lid bedoelde bedrag wordt betaald aan de Rijksinspecteur, in wiens district de zetel van de onderneming is gelegen. Indien de zetel niet in Nederland is gelegen wordt het bedrag betaald aan een door de Directeur-Generaal aan te wijzen Rijksinspecteur.

Q

In het eerste lid van artikel 47 wordt in plaats van „ten hoogste zes maanden” gelezen: ten hoogste een jaar.

R

Paragraaf 9 wordt gelezen:

§ 9. Vergunningsbewijzen, ontheffingsbewijzen.

Artikel 48. 1. In de vergunningsbewijzen, bedoeld in artikel 57, eerste lid, der Wet, worden de naam en het adres van de vergunninghouder vermeld, wordt het vervoer, waarvoor de vergunning is verleend, omschreven en worden de beschikking, waarbij de vergunning is verleend dan wel laatstelijk is verlengd en de datum, tot welke het vergunningsbewijs geldig is, vermeld.

2. Voor elk te bezigen motorrijtuig wordt een vergunningsbewijs verstrekt, met dien verstande, dat, indien het te bezigen aantal motorrijtuigen in de vergunning is vermeld, ten hoogste een daarmede overeenkomend aantal vergunningsbewijzen wordt verstrekt.

3. Indien een vergunning wordt gewijzigd of overgedragen, kan deze wijziging of overdracht op de reeds verstrekte vergunningsbewijzen worden aange tekend.

4. Voor iedere taxi wordt een in het bijzonder daarvoor bestemd vergunningsbewijs verstrekt, waarop het kenteken wordt vermeld, alsmede het volgnummer, waaronder de taxi is ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 48, dan wel artikel 49a der Wet.

Artikel 49. 1. Vergunningsbewijzen, welke betrekking hebben op autobusdiensten in meer dan een gemeente of op groepsvervoer in meer dan een gemeente, worden verstrekt door de Rijksinspecteur, bedoeld in artikel 56 van dit besluit. Vergunningsbewijzen, welke betrekking hebben op toerwagenritten en ongeregeld vervoer als bedoeld in artikel 37 der Wet, worden verstrekt door de in de vergunning aangewezen Rijksinspecteur. De verstrekking geschiedt tegen betaling van een door Onze Minister vast te stellen bedrag per vergunningsbewijs als vergoeding.

2. De formulieren voor de in het eerste lid bedoelde vergunningsbewijzen worden door de Directeur-Generaal vastgesteld.

3. Vergunningsbewijzen, welke betrekking hebben op autobusdiensten of groepsvervoer binnen een gemeente, toerwagenritten en ongeregeld vervoer als bedoeld in artikel 39 der Wet of taxi's worden verstrekt door of vanwege burgemeester en wethouders of het orgaan, dat de vergunning verleent.

Artikel 49a. De vergunningen, bedoeld in artikel 3 van de Verordening (E.E.G.) nr. 517/72, worden verstrekt door de Commissie. De vergunningen, bedoeld in artikel 3 van de Verordening (E.E.G.) nr. 516/72 alsmede afschriften van de vergunningen, bedoeld in artikel 3 van de Verordening (E.E.G.) nr. 517/72, worden verstrekt door de Rijksinspecteur, die ingevolge artikel 13d, derde lid, van dit besluit de vergunning heeft verleend, dan wel bij wie, overeenkomstig artikel 13b, tweede lid en artikel 13c van dit besluit, de aanvraag of het verzoek is ingediend. De verstrekking geschiedt tegen betaling van een door Onze Minister vast te stellen bedrag per vergunning of afschrift als vergoeding.

Artikel 50. 1. De vergunningsbewijzen worden gesteld op linnen of duurzaam papier.

2. De geldigheidsduur van het vergunningsbewijs is gelijk aan de geldigheidsduur van de vergunning.

3. Vergunningsbewijzen, die hun geldigheid hebben verloren moeten terstond door hem, aan wie zij waren verstrekt, worden teruggegeven of teruggezonden.

Artikel 50a. 1. De ontheffingsbewijzen, bedoeld in artikel 57, derde lid, der Wet worden verstrekt door of vanwege het orgaan dat de ontheffing verleende. De geldigheidsduur van de ontheffingsbewijzen is gelijk aan de geldigheidsduur van de ontheffing.

2. De ontheffingsbewijzen worden gesteld op linnen of duurzaam papier.

3. In de ontheffingsbewijzen worden ten minste vermeld de beschikking, waarbij de ontheffing is verleend, de vergunning waarop de ontheffing betrekking heeft, de naam en het adres van de vergunninghouder, het grondgebied of het traject, waarop de ontheffing van toepassing is en de geldigheidsduur van de ontheffing.

4. Het aantal ontheffingsbewijzen dat wordt verstrekt wordt beperkt tot het in de ontheffing vermelde aantal taxi's.

5. De ontheffingsbewijzen, die hun geldigheid hebben verloren, moeten terstond door hem aan wie zij waren verstrekt worden ingeleverd bij het orgaan, dat de bewijzen heeft verstrekt.

S

Artikel 51 wordt gewijzigd als volgt:

a. In het eerste lid vervallen de woorden: „ten minste drie dagen te voren”;

b. Het tweede lid wordt gelezen:

2. In het verzoek worden gegevens verstrekt omtrent:

Naam en adres van de ondernemer, met opgave van de beschikking of het besluit, waarbij de vergunning, op grond waarvan de toestemming wordt verzocht, is verleend of het laatst is verlengd, overgedragen of gewijzigd;

nauwkeurige omschrijving van het beoogde vervoer, met vermelding van tijdstip(pen) en plaats van aanvang en van einde, te volgen weg, aantal te bezigen autobussen, aard van het te vervoeren gezelschap;

plaats of plaats, waar reizigers zullen worden opgenomen in de autobus of zullen worden uitgelaten;

hetgeen volgens het voor het verzoek gebezigde formulier overigens wordt verlangd, benevens hetgeen naar het oordeel van de verzoeker voor de juiste beoordeling van het verzoek van belang is.

T

Artikel 54 wordt gewijzigd als volgt:

a. In de eerste volzin van het eerste lid wordt in plaats van „den Inspecteur-Generaal” gelezen: de Directeur-Generaal;

b. De tweede volzin van het eerste lid wordt gelezen:

De verstrekking van deze toestemmingsbewijzen geschiedt tegen betaling van een door Onze Minister vast te stellen bedrag per toestemmingsbewijs.

U

Artikel 56 wordt gelezen:

Artikel 56. De dienstregeling en de tarieven van een autobusdienst in meer dan een gemeente, alsmede de dienstregeling en de tarieven van groepsvervoer in meer dan een gemeente worden niet vastgesteld dan nadat zij zijn goedgekeurd door de Rijksinspecteur in wiens district de zetel van de onderneming is gevestigd, tenzij de Directeur-Generaal een andere tot goedkeuring bevoegde Rijksinspecteur aanwijst.

V

In het eerste lid van artikel 57 wordt in plaats van zinsede „het ontwerp in drievoud bij den Rijksinspecteur in” gelezen: het ontwerp in een door de Rijksinspecteur te bepalen aantal exemplaren bij hem in.

W

In het vijfde lid van artikel 58 wordt in plaats van „voor de ambtenaren bedoeld in artikel 65 der Wet” gelezen: voor de met de opsporing belaste ambtenaren bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wet op de economische delicten.

X

Na artikel 59 wordt een nieuw artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 59a. Onze Minister kan nadere voorschriften geven met betrekking tot de wijze van verrekening van de kosten, bedoeld in artikel 24, sub j, der Wet.

Y

Artikel 62 wordt gelezen:

Artikel 62. 1. Groepsvervoer in meer dan één gemeente mag slechts worden verricht, indien voldaan is aan de volgende leden van dit artikel.

2. Indien de Rijksinspecteur dit verlangt, moeten de dienstregeling of de tarieven in elk motorrijtuig, waarmede het groepsvervoer verricht wordt, voor de reizigers en de met de opsporing belaste ambtenaren, bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wet op de economische delicten, ter inzage aanwezig zijn.

3. In bijzondere gevallen is de Rijksinspecteur bevoegd aankondiging in een nieuwsblad te verlangen.

Z

In artikel 65 wordt in plaats van „in artikel 65, lid 2, der Wet” gelezen: in artikel 65, lid 3, der Wet.

AA

In de artikelen 66 en 67 wordt telkens in plaats van „de Directeur-Generaal van de Rijkswaterstaat” gelezen: de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer.

AB

In het derde lid van artikel 68 wordt in plaats van „de Directeur-Generaal van het Verkeer” gelezen: de Directeur-Generaal.

AC

In het derde lid van artikel 72 wordt in plaats van „de Directeur-Generaal van de Rijkswaterstaat” gelezen: de Directeur-Generaal.

AD

Artikel 75 wordt gelezen:

Artikel 75. In elke autobus moeten in behoorlijke staat aanwezig zijn middelen tot het blussen van brand. De directeur-Generaal is bevoegd hieromtrent nadere voorschriften te geven of hiervan ontheffing te verlenen. De ontheffing wordt op het vergunningsbewijs aangetekend door of vanwege het gezag, dat dit bewijs heeft verstrekt.

AE

In artikel 76 wordt in plaats van „de Directeur-Generaal van de Rijkswaterstaat” gelezen: de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer.

AF

Artikel 78 wordt gelezen:

Artikel 78. 1. Van 1 november tot en met 31 maart moet elke autobus, die voor vervoer van personen wordt gebezigd, behoorlijk zijn verwarmd behoudens ontheffing door de Directeur-Generaal. De ontheffing wordt op het vergunningsbewijs aangetekend door het gezag, dat dit bewijs heeft verstrekt.

2. Van een half uur na zonsopkomst tot een half uur voor zonsopkomst moet iedere autobus, die voor het vervoer wordt gebezigd, van binnen behoorlijk zijn verlicht, behoudens ontheffing door de Directeur-Generaal. De ontheffing wordt op het vergunningsbewijs aangetekend door het gezag, dat dit bewijs heeft verstrekt.

AG

In artikel 79 wordt in de tweede volzin van het eerste lid in plaats van „De Directeur-Generaal van de Rijkswaterstaat” gelezen: de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer.

AH

In artikel 80 wordt in plaats van „De Directeur-Generaal van het Verkeer” gelezen: De Directeur-Generaal.

AI

Artikel 83 wordt gewijzigd als volgt:

a. In het eerste lid vervallen de woorden: „bij het vervoer” en wordt in plaats van „De Directeur-Generaal van de Rijkswaterstaat” gelezen: de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer;

b. Het derde lid wordt gelezen:

3. De Directeur-Generaal is bevoegd in overleg met de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer formuleren voor de in het eerste lid bedoelde kennisgevingen vast te stellen.

AJ

Artikel 84 wordt gewijzigd als volgt:

a. In het eerste lid wordt in plaats van „door een duidelijk kenteken aangeduide halteplaats” gelezen: met een duidelijk bord aangeduide bushalte.

b. Na het eerste lid wordt een nieuw tweede lid ingevoerd, luidende:

2. Burgemeester en Wethouders zijn bevoegd ontheffing te verlenen van het bepaalde in de tweede volzin van het vorige lid. De ontheffing wordt op het vergunningsbewijs aangetekend door of vanwege het gezag, dat dit bewijs heeft verstrekt.

c. Het huidige tweede lid wordt vernummerd: 3

AK

Het tweede lid van artikel 86 wordt gelezen:

2. Het verbod om alcoholhoudende dranken bij zich te hebben geldt niet in een autobus, waarmee ongeregeld vervoer in de zin van de Verordening nr. 117/66/EEG, geregeld vervoer of pendelvervoer wordt verricht, of in een autobus, welke wordt gebezigd voor toerwagenritten en ongeregeld vervoer, voorzover de dranken bestemd zijn voor de verkoop of de verstrekking aan de reizigers voor gebruik ter plaatse.

AL

Het eerste, tweede en derde lid van artikel 91 worden gelezen:

1. Een reiziger mag zich zonder een geldig plaatsbewijs niet bevinden in een autobus waarmee een autobusdienst wordt uitgeoefend. Onder een geldig plaatsbewijs wordt verstaan een plaatsbewijs dat voor de betrokken reiziger op het tijdstip en voor het traject waarop wordt gereisd geldig is. Deze geldigheid ontbreekt indien het plaatsbewijs is verminkt of onleesbaar gemaakt dan wel zodanig bewerkt dat een geplaatste stempelafdruk kan worden uitgewist.

2. Van de reiziger, die zich zonder geldig plaatsbewijs bevindt in een autobus waarmee een autobusdienst wordt uitgeoefend, mag de vrachtprijs van het beginpunt van de rit tot de plaats van bestemming van de reiziger worden geheven, verhoogd met een bedrag van vijf gulden indien de vrachtprijs niet meer dan vijf gulden bedraagt, en verhoogd met het bedrag van de vrachtprijs, indien de vrachtprijs meer dan vijf gulden bedraagt.

De reiziger, die op eerste vordering deze verhoogde ritprijs betaalt is niet strafbaar wegens overtreding van het bepaalde in het eerste lid.

3. De reiziger is verplicht het voor de betrokken reis vereiste plaatsbewijs desverlangd te tonen en te overhandigen aan het bedienend en het kennelijk met de controle belaste personeel van de ondernemer, alsmede aan de met de opsporing belaste ambtenaren, bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wet op de economische delicten.

AM

In artikel 91a wordt in plaats van „de ambtenaren, bedoeld in artikel 65, eerste lid, der Wet” gelezen: de met de opsporing belaste ambtenaren, bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Wet op de economische delicten.

AN

Artikel 92a wordt gelezen:

Artikel 92a. Het verbod, bedoeld in artikel 92, onder f, geldt niet voor de verkoop of verstrekking van alcoholhoudende drank voor gebruik ter plaatse en het gebruiken van al-

coholhoudende drank in een autobus, waarmee ongeregeld vervoer in de zin van de Verordening nr. 117/66/EEG, geregeld vervoer of pendelvervoer wordt verricht, of in een autobus, welke wordt gebezigd voor toerwagenritten en ongeregeld vervoer.

AO

Het derde lid van artikel 93 wordt gelezen:

3. De ontheffing wordt op het vergunningsbewijs aangetekend door of vanwege het gezag, dat dit bewijs heeft verstrekt.

AP

In het tweede lid van artikel 95 wordt in plaats van „huurauto” gelezen: taxi.

AQ

Het huidige opschrift van paragraaf 13 wordt gewijzigd in: Taxi's.

AR

Na de paragraafaanduiding „§ 13. Taxi's”, wordt een zestal nieuwe artikelen ingevoegd, luidende:

Artikel 96. 1. Al dan niet op verzoek van de aanvrager of verzoeker kan een vergunning voor vervoer van personen met taxi's worden beperkt tot vervoer ten behoeve van huwelijksplechtigheden met inbegrip van het afhalen en terugbrengen van deelnemers, dan wel tot vervoer van zittende patiënten.

2. Onze Minister kan bij een in de *Staatscourant* openbaar te maken beschikking andere soorten van vervoer aanwijzen, waartoe, al dan niet op verzoek van de aanvrager of verzoeker, een vergunning kan worden beperkt.

Artikel 96a. Een vergunning voor het vervoer van personen met taxi's kan uitsluitend worden verleend of verlengd indien wordt voldaan aan de eisen van kredietwaardigheid en vakbekwaamheid, als bedoeld in artikel 56a, eerste lid, der Wet. Tevens dient een verklaring omtrent het gedrag als bedoeld in artikel 56a eerste lid, der Wet bij de aanvraag of het verzoek te worden overgelegd.

Artikel 96b. 1. Ter voldoening aan de eis van vakbekwaamheid wordt gevorderd het bezit van een door Onze Minister erkend vakdiploma, alsmede van een door een gemeente afgegeven verklaring ten bewijze van een praktische werkzaamheid in een onderneming tot vervoer van personen gedurende de tijd van twee jaren.

2. Aan de eis van vakbekwaamheid wordt, indien er in een onderneming meer dan een ondernemer of meer dan een bestuurder is, door hen gezamenlijk voldaan, indien tenminste een der ondernemers of bestuurders in het bezit is van het krachtens het vorige lid erkende vakdiploma en ten minste een der ondernemers of bestuurders gedurende de tijd van twee jaren praktisch werkzaam is geweest in een onderneming tot vervoer van personen.

Artikel 96c. 1. Ter voldoening aan de eis van kredietwaardigheid wordt gevorderd, dat de ondernemer of, indien er meer ondernemers zijn, de ondernemers gezamenlijk, ten minste beschikken over een bedrijfskapitaal van f 8000,-, vermeerderd met f 1000, voor elke te bezigen taxi, met dien verstande, dat het gehele bedrag ten minste f 10.000,- bedraagt.

2. Het bedrijfskapitaal mag voor ten hoogste de helft uit geleende gelden bestaan. Ten aanzien van geleende gelden moet door de ondernemer het bewijs worden geleverd, dat zij niet binnen twee jaren zullen kunnen worden opgeëist.

3. Omtrent het voldoen aan de eis van kredietwaardigheid stelt de Kamer van Koophandel en Fabrieken, binnen wier gebied de ondernemer gevestigd is, een onderzoek in. Indien de ondernemer aan de in het eerste en het tweede lid gestelde eisen voldoet, geeft de Kamer van Koophandel en Fabrieken een bewijs af, welk bewijs bij de aanvraag om vergunning wordt overgelegd.

Artikel 96d. 1. Als verklaring omtrent het gedrag wordt een niet ouder dan twee maanden zijnde verklaring omtrent het gedrag gevorderd, ten dienste van het verkrijgen van een vergunning voor het vervoer van personen met taxi's ingevolge de Wet Autovervoer Personen, afgegeven overeenkomstig de bepalingen van de Wet op de justitiële documentatie en op de verklaringen omtrent het gedrag.

Artikel 96e. 1. Alvorens op grond van artikel 56a, zesde lid, der Wet tot intrekking van een vergunning over te gaan, deelt het vergunningverlenend orgaan zijn voornemen daartoe schriftelijk aan de vergunninghouder mede, onder vermelding van de gronden waaruit is komen vast te staan dat in de leiding de vakbekwaamheid ontbreekt.

2. De in het eerste lid bedoelde mededeling dient te vermelden, dat de vergunninghouder binnen dertig dagen schriftelijk zijn bezwaren kenbaar kan maken en kan verklaren op welke wijze hij zich voorstelt in het ontbreken van de vakbekwaamheid te voorzien.

3. De intrekking op grond van artikel 56a, zesde lid, der Wet geschiedt met een overgangstermijn van ten minste een jaar, tenzij daardoor schade aan belangen van derden is te duchten.

AS

Het bestaande artikel 96 wordt vernummerd in „97”, en wordt gewijzigd als volgt:

- a. In plaats van „huurauto” wordt telkens gelezen: taxi;
- b. In plaats van „de Directeur-Generaal van de Rijkswaaststaat” wordt telkens gelezen: de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer.

AT

Het bestaande artikel 97 wordt vernummerd: 98, en wordt gewijzigd als volgt:

- a. In plaats van „huurauto” wordt telkens gelezen: taxi;
- b. In plaats van „de Directeur-Generaal van de Rijkswaaststaat” wordt telkens gelezen: de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer.

AU

In artikel 99 wordt in plaats van „huurauto” gelezen: taxi.

AV

Artikel 100 wordt gewijzigd als volgt:

- a. In plaats van „huurauto” wordt telkens gelezen: taxi;
- b. In het eerste lid wordt in plaats van „bedoeld in artikel 96, lid 5, van dit besluit” gelezen: bedoeld in artikel 97, lid 5, van dit besluit.

AW

In artikel 101 wordt in plaats van „bedoeld in de artikelen 96 en 97 van dit besluit” gelezen: bedoeld in de artikelen 97 en 98 van dit besluit.

AX

Artikel 102 wordt gelezen:

Artikel 102. 1. De inschrijving, bedoeld in de artikelen 48 en 49a der Wet, geschiedt op verzoek van de ondernemer.

Zij wordt geweigerd indien de taxi blijkt nog te zijn ingeschreven in het register van een andere gemeente of van een ander orgaan, als bedoeld in artikel 49a der Wet, of indien ten name van de ondernemer een groter aantal taxi's zou worden ingeschreven dan waarvoor vergunning is verleend.

2. In het register worden ten minste vermeld:

- a. naam en adres van de ondernemer en van zijn kantoren en stallingen;
- b. fabrieksmerk van de taxi met opgave van het kenteken;
- c. volgnummer van de inschrijving.

3. Van elke inschrijving wordt onverwijld door toezending in afschrift mededeling gedaan aan de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer en aan de Rijksinspecteur, in wiens district de onderneming is gevestigd.

AZ

Artikel 103 wordt gewijzigd als volgt:

a. In het tweede lid wordt in plaats van „huurauto” telkens gelezen: taxi;

b. Het derde lid wordt gelezen:

3. Van de doorhaling wordt onverwijld mededeling gedaan aan de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer en aan de Rijksinspecteur, in wiens district de onderneming is gevestigd.

AZ

In artikel 104 wordt:

- a. in plaats van „21 jaren” gelezen: 19 jaren;
- b. in plaats van „huurauto” telkens gelezen: taxi.

BA

Artikel 105 wordt gelezen:

Artikel 105. 1. Met het besturen van een taxi mogen slechts worden belast zij, die in het bezit zijn van een niet ouder dan vijf jaren zijnde geneeskundige verklaring, dat de betrokkene geen lichamelijke of geestelijke afwijkingen heeft, welke hem zouden kunnen beletten een taxi naar behoren te besturen, en dat hij in het bezit is van een voldoende gehoor- en gezichtsvermogen, zomede van een niet ouder dan drie jaren zijnde verklaring omtrent het gedrag, ten dienste van het besturen van een taxi afgegeven overeenkomstig de bepalingen van de Wet op de justitiële documentatie en op de verklaringen omtrent het gedrag.

2. De bestuurder van een taxi moet de in het vorige lid bedoelde verklaringen bij zich hebben en op eerste vordering aan de ambtenaren, bedoeld in artikel 65, eerste lid, der Wet, behoorlijk ter inzage afgeven.

3. Indien hetzij de Directeur-Generaal, hetzij het gezag, dat de vergunning verleende, vermoedt, dat een bestuurder niet meer voldoet aan de in het eerste lid in de geneeskundige verklaring bedoelde eisen, zijn zij bevoegd te verlangen, dat die bestuurder zich binnen een door hen vast te stellen termijn aan een nieuw geneeskundig onderzoek onderwerpt. Door dit nieuwe onderzoek verliest een reeds afgegeven geneeskundige verklaring haar geldigheid.

BB

In artikel 106 wordt in plaats van „huurauto” gelezen: taxi.

BC

Artikel 107 wordt gewijzigd als volgt:

- a. In plaats van „huurauto” wordt gelezen: taxi;

b. In plaats van „de Directeur-Generaal van de Rijkswaterstaat” wordt gelezen: de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer.

BD

In de artikelen 108, 109, 110 en 111 wordt in plaats van „huurauto” telkens gelezen: taxi.

BE

Artikel 112 wordt gewijzigd als volgt:

a. In het eerste lid wordt in plaats van „huurauto” gelezen: taxi;

in plaats van „burgemeester en wethouders” gelezen: het gezag dat de vergunning verleende;

in plaats van „de Directeur-Generaal van de Rijkswaterstaat” gelezen: de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer.

b. Het derde lid wordt gelezen:

3. Voor de in het eerste lid bedoelde kennisgeving kunnen door de Directeur-Generaal in overleg met de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer formulieren worden vastgesteld.

BF

In de artikelen 113, 114 en 114a wordt in plaats van „huurauto” telkens gelezen: taxi.

BG

Artikel 115 wordt gelezen:

Artikel 115. 1. Het vervoer van personen met een taxi binnen de gemeente, in welker register de personenauto is ingeschreven, of, indien tussen gemeenten een gemeenschappelijke regeling is getroffen als bedoeld in artikel 49a der Wet, binnen deze gemeenten, mag, indien en voorzover door of vanwege het bevoegde orgaan tarieven zijn goedgekeurd of vastgesteld, slechts tegen deze tarieven geschieden.

2. Onze Minister is bevoegd voorschriften vast te stellen betreffende de tarieven voor het vervoer van personen met taxi's buiten de in het vorige lid bedoelde gemeenten.

BH

Artikel 116 wordt gewijzigd als volgt:

a. het eerste lid wordt gelezen:

1. De ondernemer van een autobusdienst of van groepsvervoer in meer dan een gemeente is verplicht binnen veertien dagen na afloop van elke kalendermaand aan de Rijksinspecteur in wiens district de zetel van de onderneming is gevestigd of, indien de Directeur-Generaal een andere bevoegde Rijksinspecteur aanwijst aan deze, overeenkomstig het bepaalde bij artikel 117 van dit besluit een opgave te verstrekken van de in die maand verrichte vervoerprestaties.

b. Het derde lid vervalt.

BI

In het eerste lid van artikel 117 wordt in plaats van „de Directeur-Generaal van het Verkeer” gelezen: de Directeur-Generaal.

BJ

Van het tweede lid van artikel 118 vervalt de laatste volzin.

BK

Artikel 119 wordt gelezen:

Artikel 119. 1. De paragrafen 4 tot en met 14 van dit besluit zijn niet van toepassing op het vervoer, bedoeld in de artikelen 2 en 3 van dit besluit, noch op motorrijtuigen waarmee geen ander dan zodanig vervoer wordt verricht.

2. De paragrafen 4 tot en met 11, paragraaf 12, met uitzondering van de artikelen 81, 82 en 84, paragraaf 13, met uitzondering van de artikelen 110, 111, en 113, alsmede paragraaf 14 van dit besluit zijn niet van toepassing op het vervoer, bedoeld in de artikelen 7, 9, 10, 11, 13 en 13a van dit besluit, noch op motorrijtuigen waarmee geen ander dan zodanig vervoer wordt verricht.

3. De paragrafen 5, 6, met uitzondering van de artikelen 42 en 43, paragraaf 7, met uitzondering van artikel 49a, alsmede de paragrafen 8, 9, 10, 11, 13, 14 en 16 van dit besluit zijn niet van toepassing op het vervoer, bedoeld in de artikelen 8, 13b, 13c en 13d van dit besluit. Indien zodanig vervoer wordt verricht met autobussen, blijkt het kenteken thuisbehorend in het buitenland, is paragraaf 12, met uitzondering van de artikelen 81, 82 en 84, eveneens niet van toepassing.

BL

Artikel 120 wordt gelezen:

Voor zover vervoer van personen, waarvoor krachtens de Wet vergunning is verleend, geschiedt met motorrijtuigen, blijkt het kenteken thuisbehorend in het buitenland, kan de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer bepalen, dat de voorschriften, vervat in artikel 66, 67, 68, 69, 97, 98, 99 en 100 van dit besluit geheel of ten dele niet van toepassing zijn en kan de Directeur-Generaal bepalen, dat de voorschriften vervat in artikel 72 en 105 van dit besluit geheel of ten dele niet van toepassing zijn.

BM

Het eerste lid van artikel 121 wordt gelezen:

1. Van elke beslissing, krachtens enig artikel van dit besluit door of vanwege de Directeur-Generaal, de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer of een Rijksinspecteur genomen, kunnen behoudens het bepaalde in artikel 13f, de belanghebbenden binnen vijftien dagen na de dagtekening bij Onze Minister in beroep komen.

BN

Paragraaf 17 wordt gelezen:

§ 17. Strafbepaling

Artikel 122. Overtreding van de voorschriften vervat in de artikelen 7, tweede en vierde lid, 8, tweede lid, 9, derde lid, 10, tweede lid, 11, tweede lid, 12, tweede lid, 13, tweede lid, 13a, tweede lid, 13b, eerste, zevende en achtste lid, 13c, 13d, eerste lid, 13h, 13i, 50, derde lid, 50a, vijfde lid, 55, 58, 60, 62, 63, 64, 65, 91, eerste, derde en vijfde lid, 91a, 115, eerste lid, 116 en 118, eerste en tweede lid, vormt een strafbaar feit in de zin van artikel 1, onder 40 van de Wet op de economische delicten.

Artikel 122a. Overtreding van de voorschriften vervat in de artikelen 67, tweede lid, 68, 69, 71, 72, eerste en tweede lid, 73, tweede lid, 74, 79, 80, tweede lid, 81 tweede lid, 82, 83, eerste lid, 84, eerste en derde lid, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 92, 93, 99, 100, 104, 105, eerste en tweede lid, 106, 109, 110, tweede lid, 111, 112, eerste en tweede lid, 113, 114 en 114a, vormt een strafbaar feit in de zin van artikel 62 van de Wet.

BO

Paragraaf 18 vervalt.

Artikel II

Ons besluit van 23 augustus 1950 (*Stb.* K.373)²⁾, houdende richtlijnen voor de Commissie Vergunningen Personenvervoer, wordt nader gewijzigd als volgt:

A

a. Het gestelde onder II.C.1 wordt gelezen:

1. Bij de vergunningverlening voor groepsvervoer wordt de volgende volgorde in acht genomen:

a. Voor groepsvervoer dat geheel of nagenoeg geheel over het traject (gedeelte) van een autobusdienst of de trajecten of trajectgedeelten van autobusdiensten van éénzelfde onderneming plaatsvindt of in hoofdzaak met (zulk)e (een) traject(en)/trajectgedeelte(n) parallel loopt en dat binnen het kader van die autobusdienst(en) past, wordt in de regel aan de ondernemer van die autobusdienst(en) voorkeur gegeven. Een uitzondering op deze regel wordt gemaakt voor groepsvervoer dat op grond van oude relaties tussen vervoerder en opdrachtgever wordt uitgevoerd, alsmede voor groepsvervoer binnen een bepaald gebied, dat langs verschillende trajecten - waarvan er een of meer reeds op grond van oude relaties wordt bediend - plaatsvindt, doch dat een geheel vormt;

b. Indien het gestelde onder a geen toepassing vindt wordt voorrang gegeven:

1°. voorzover het betreft vervoer, hetwelk in aanmerking komt te worden uitgevoerd met autobussen, aan ondernemers van personenvervoer met autobussen in meer dan één gemeente;

2°. voorzover het betreft vervoer met personenauto's, aan ondernemers van personenvervoer;

c. Indien het gestelde onder a en b, 1°, geen toepassing vindt, wordt voor vervoer met autobussen voorrang gegeven aan ondernemers van personenvervoer.

De voorkeurs-/voorrangsregeling is uitsluitend van toepassing wanneer de betrokken ondernemer houder is van een vergunning voor de uitoefening van een autobusdienst, voor de uitoefening van toerwagenritten en ongeregeld vervoer of voor het vervoer van personen met taxi's, en kenbaar heeft gemaakt dat hij bereid en in staat is het desbetreffende vervoer te verrichten, en het door hem in rekening te brengen tarief als redelijk kan worden aangemerkt.

B

Een nieuwe richtlijn II.C.4 wordt toegevoegd, luidende:

Geen vergunning voor de uitvoering van groepsvervoer wordt verleend wanneer de ondernemer van autobusdiensten, als bedoeld onder 1, a, eerste volzin, bereid en in staat is de dienstregeling van zijn autobusdienst(en) op eenvoudige wijze en zonder schade voor de belangen van het reizende publiek aan te passen aan de bijzondere behoefte aan vervoer van personen, welke uit het indienen van een aanvraag om vergunning voor de uitvoering van groepsvervoer is gebleken.

Artikel III

Artikel 83, § 1 (2) van het Tramwegreglement³⁾ wordt gelezen:

(2) Onder behoorlijk plaatsbewijs wordt verstaan een plaatsbewijs dat op de dag waarop wordt gereisd geldig is voor de reis welke wordt of zal worden afgelegd en voor de trein en de klasse waarin de reiziger zich bevindt. Deze geldigheid ontbreekt indien het plaatsbewijs is verminkt of onleesbaar gemaakt dan wel zodanig bewerkt dat een geplaatste stempelafdruk kan worden uitgewist.

Artikel IV

Hij, die op het tijdstip van inwerkingtreding van artikel I, onder AR voor wat betreft de artikelen 96a, 96b en 96e, van dit besluit houder is van een vergunning voor het vervoer van personen met taxi's, als bedoeld in artikel 46, eerste lid, der Wet, wordt geacht te voldoen aan de eis van vakbekwaamheid, als bedoeld in artikel 56a, eerste lid der Wet, tenzij nadien in de ervaring is gebleken, dat hem de vereiste vakbekwaamheid ontbreekt.

Artikel V

De Wet van 10 mei 1973, (*Stb.* 253), houdende wijziging van de Wet Autovervoer Personen, alsmede dit besluit, treden in werking met ingang van de derde kalendermaand na de datum van uitgifte van het *Staatsblad* waarin dit besluit wordt geplaatst, met uitzondering van de artikelen 1, onder AR voor wat betreft de artikelen 96a, 96e en 105 en IV, welke in werking treden op een door Ons te bepalen tijdstip.

Artikel VI

De tekst van het Uitvoeringsbesluit Autovervoer Personen 1939 wordt door Onze Minister van Verkeer en Waterstaat overgebracht in de wettelijke spelling en door Onze Minister van Justitie in het *Staatsblad* geplaatst.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

Soestdijk, 28 november 1974.

JULIANA.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
T. WESTERTERP.

Uitgegeven de zeventiende december 1974.

De Minister van Justitie,
VAN AGT.

¹⁾ Laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 28 februari 1972 (*Stb.* 163).

²⁾ Laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 29 april 1959 (*Stb.* 171).

³⁾ *Stb.* 1920, 85, laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 30 juni 1971 (*Stb.* 450).

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

a. Het onderhavige ontwerp van een besluit beoogt in artikel I een aantal wijzigingen in het Uitvoeringsbesluit Autovervoer Personen 1939 (U.A.P.) tot stand te brengen. Daarnaast voorziet het ontwerp in artikel II in een wijziging van het Koninklijk besluit van 23 augustus 1950, *Stb.* K 373, houdende richtlijnen voor de Commissie Vergunningen Personenvervoer. In artikel III wordt ten slotte voorgesteld het Tramwegreglement op één punt te wijzigen, zulks in verband met de wijziging van artikel 91, eerste lid, van het U.A.P.

b. Een gedeelte van de wijzigingen in het uitvoeringsbesluit vloeit voort uit de Wet van 10 mei 1973 (*Stb.* 253), houdende wijziging van de Wet Autovervoer Personen (W.A.P.), welke nog niet in werking is getreden. Belangrijke veranderingen die deze wet tot stand brengt, zoals de nieuwe regeling voor taxivervoer en het brengen van een gedeelte van de bij of krachtens de W.A.P. strafbaar gestelde feiten onder de werkingssfeer van de Wet op de economische delicten, maken het noodzakelijk uitvoeringsvoorschriften te wijzigen of nieuwe vast te stellen.

De gewijzigde W.A.P. laat voorts toe enkele vereenvoudigingen in het U.A.P. aan te brengen. Zo wordt voorgesteld de vaststelling van de hoogte van de bedragen, welke onder meer verschuldigd zijn voor de behandeling van aanvragen en verzoeken door de vergunningverlenende instanties, aan de Minister op te dragen. De voorschriften welke ten aanzien van het grensoverschrijdend ongeregeld vervoer en het grensoverschrijdend taxivervoer zijn gesteld, zijn vereenvoudigd en in een juridisch meer bevredigende vorm gegoten.

Voorgesteld wordt voorts de terminologie van het U.A.P. in overeenstemming te brengen met die van de gewijzigde W.A.P. en, waar zulks nodig is, wijzigingen aan te brengen teneinde tegemoet te komen aan de ontwikkelingen van de praktijk of aan recente inzichten.

In de artikelsgewijze toelichting is een en ander toegelicht.

c. Een volgende ingrijpende wijziging van het U.A.P. is noodzakelijk teneinde nadere voorschriften op te nemen ter uitvoering van een aantal verordeningen van de Raad en van de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Bij de Verordening nr. 117/66/EEG van de Raad van de Europese Economische Gemeenschap van 28 juli 1966 betreffende de invoering van gemeenschappelijke regels voor het internationale vervoer van personen over de weg met autobussen (Pb. E.G. van 9 augustus 1966, nr. 147, blz. 2688/66) was aangekondigd (artikelen 7 en 8) dat deze Raad, overeenkomstig artikel 75 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, gemeenschappelijke regels voor het geregeld vervoer en voor het pendelvervoer zou vaststellen. In de genoemde Verordening (artikelen 1 en 2) werd reeds vastgelegd wat de inhoud was van de begrippen „geregeld vervoer”, „bijzondere vorm van geregeld vervoer” en „pendelvervoer”. De aangekondigde gemeenschappelijke regels voor deze onderdelen van het internationale personenvervoer over de weg met autobussen tussen de Lid-Staten zijn tot stand gekomen bij twee Verordeningen van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 28 februari 1972, respectievelijk Verordening (EEG) nr. 516/72 betreffende de vaststelling van gemeenschappelijke regels voor pendelvervoer met autobussen (autocars) tussen de Lid-Staten en Verordening (EEG) nr. 517/72 betreffende de vaststelling van gemeenschappelijke regels voor het geregeld vervoer en de bijzondere vormen van geregeld vervoer met autobussen tussen de Lid-Staten (Pb. E.G. van 20 maart 1972, nr. L67). Beide Verordeningen schrijven enkele documenten (o.a. vergunningen) voor, waarvan het model door de Commissie van de Europese Gemeenschappen zou dienen te worden vastgesteld. Zulks is geschied bij de Verordening (EEG) nr. 1172/72 van 26 mei 1972 met betrekking tot de vaststelling van de documenten bedoeld in de Verordening (EEG) nr. 517/

72 van de Raad en in de Verordening (EEG) nr. 516/72 van de Raad (Pb. E.G. van 12 juni 1972, nr. L 134/1).

Artikel 24 van de Verordening (EEG) nr. 516/72, artikel 22 van de Verordening (EEG) nr. 517/72 en artikel 6 van de Verordening (EEG) nr. 1172/72 dragen de Lid-Staten op de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen, die nodig zijn voor de uitvoering van deze verordeningen. Het bijgaand onderwerp strekt onder meer hier toe. Verordening (EEG) nr. 1172/72 behoeft geen nationale uitvoeringsvoorschriften. In de artikelsgewijze toelichting zal nader worden ingegaan op de afzonderlijke bepalingen.

d. De voorgestelde wijziging van het Koninklijk besluit van 23 augustus 1950, *Stb.* K 373, houdende richtlijnen van de Commissie Vergunningen Personenvervoer, ziet op het bepaalde in richtlijn I.C.1, die de regeling van de voorkeur bij de vergunningverlening voor groepsvervoer behelst.

De wijziging beoogt een nadere uitwerking te geven van de voorkeurs-/voorrangregeling. Zij is onder artikel II nader toegelicht.

Artikelen*Artikel I*

Ad A. Voor het definitie-artikel worden verscheidene wijzigingen voorgesteld. Uit het oogpunt van systematiek wordt het juist geacht het eerste lid en het tweede lid van plaats te doen wisselen.

De opsomming van de begrippen in het nieuwe tweede lid is in overeenstemming gebracht met die van artikel 1 van de gewijzigde W.A.P.

Voorts is de functie-aanduiding „Inspecteur-Generaal” geschrapt. De functie Inspecteur-Generaal van het Verkeer, die nog dateert van voor de tijd, dat het Directoraat-Generaal van het Verkeer werd ingesteld, is slechts gehandhaafd voor zover aan de Inspecteur-Generaal volgens bestaande wettelijke voorschriften bepaalde taken zijn opgedragen (artikel 2 van het Koninklijk besluit van 23 april 1949, S. nr. J.184). Voorgesteld wordt die taken, voor wat betreft het U.A.P., in handen te leggen van de Directeur-Generaal van het Verkeer. De functie Inspecteur-Generaal van het Verkeer kan dan voor wat betreft het U.A.P. vervallen.

Het voorgestelde derde lid beoogt onduidelijkheid te voorkomen bij de beantwoording van de vraag, welk regiem toepasselijk is op het vervoer, dat, hoewel voor een gedeelte uitgevoerd buiten de Nederlandse grens, naar zijn aard Nederlands is.

Het vierde en het vijfde lid zijn opgenomen teneinde de tekst van de voorschriften ter uitvoering van de in deze leden genoemde EEG-verordeningen gemakkelijk leesbaar te kunnen maken. Het vierde lid omvat de verkorte aanduiding van deze verordeningen. Het vijfde lid (onder *b* t/m onder *d*) geeft definities van de begrippen geregeld vervoer, bijzondere vorm van geregeld vervoer en pendelvervoer. Voor de verklaring van deze begrippen, welke in het U.A.P. worden gehanteerd, wordt een verwijzing naar de betrokken verordeningen opgenomen. Voor wat betreft pendelvervoer kan niet worden volstaan met verwijzing naar de omschrijving in artikel 2 van de Verordening nr. 117/66/EEG, omdat bij voorbeeld de tweede volzin van het eerste lid van dit artikel door het bepaalde in artikel 9, eerste lid van de verordening (EEG) nr. 516/72 gewijzigd wordt en blijkens artikel 9, tweede lid, van laatstgenoemde verordening met toestemming van de bevoegde autoriteit nog nader gewijzigd kan worden. Voor de inhoud van de begrippen geregeld vervoer, bijzondere vorm van geregeld vervoer en pendelvervoer, zij verwezen naar de artikelsgewijze toelichting bij de artikelen 13b t/m 13j.

Ten slotte wordt voorgesteld de landen, behorende bij de Europese Economische Gemeenschap, niet meer met hun naam te vermelden, doch in navolging van de betreffende

verordeningen met de term „Lid-Staat” aan te duiden (vijfde lid, onder a).

Ad B. Teneinde een grotere systematiek tot stand te brengen is de bestaande paragraaf 2 gesplitst in een tweetal paragrafen: paragraaf 2 en paragraaf 3. In paragraaf 2 zijn voor enkele categorieën van personenvervoer tegen vergoeding sommige bepalingen, die van toepassing zijn op het personenvervoer tegen vergoeding, uitgezonderd. In paragraaf 3 worden voor sommige soorten grensoverschrijdend beroeps-goederenvervoer voorschriften vastgesteld, die afwijken van de bepalingen die gelden voor het binnenlands beroepspersonenvervoer.

In artikel 2 is de opsomming van de uitgezonderde artikelen van de Wet uitgebreid met artikel 49a der Wet.

Artikel 3. Het bepaalde in artikel 3 vloeit rechtstreeks voort uit het nieuwe artikel 4 van de W.A.P. Aanleiding tot de wijziging van dit artikel vormden de moeilijkheden, die de redactie van dit artikel opleverde bij de bestrijding van het zogenaamde „snordersprobleem”. Het leveren van het bewijs, dat een verdachte vervoer van personen met een personenauto tegen vergoeding als bedrijf of nevenbedrijf verrichtte, bleek in de praktijk dikwijls een niet te vervullen opgave. Het nieuw-vastgestelde artikel 4 van de W.A.P. legt nu een ieder die personen vervoert tegen vergoeding de verplichting op in het bezit te zijn van een vergunning. Het voorgestelde artikel 3 beoogt slechts het vervoer, bij wijze van vriendendienst of een daarmee vergelijkbaar dienstbetoon, van deze verplichting en van daarvan afgeleide verplichtingen uit te zonderen. Artikel 3, eerste lid, van de W.A.P. geeft hiertoe de mogelijkheid.

Bij deze regeling dient enerzijds rekening te worden gehouden met het belang, dat de taxi-ondernemer heeft bij een doelmatige bestrijding van het „snordersprobleem”, anderzijds met dat van de particulier, die incidenteel of min of meer regelmatig iemand tegen een zekere tegemoetkoming in de kosten in zijn auto meeneemt. De ondergetekende is van mening, dat het voorgestelde artikel 3 aan beide belangen recht doet.

Artikel 4. Artikel 4 wordt op twee punten gewijzigd. De artikelenopsomming wordt uitgebreid met artikel 49a der Wet. Voorts is de tekst in overeenstemming gebracht met de wijziging van de organisatie en de naamsaanduiding van het betrokken onderdeel van overheidszorg, die zich sedert de totstandkoming van artikel 4 heeft voorgedaan.

Artikel 5. De artikelenopsomming in het eerste lid wordt uitgebreid met artikel 49a.

Artikel 6. Artikel 6 is ongewijzigd.

Ad C. Zoals reeds hiervoor is aangeduid, is een nieuwe paragraaf 3 opgenomen. In deze paragraaf zijn twee soorten bepalingen met betrekking tot het grensoverschrijdend beroepspersonenvervoer ondergebracht. De eerste soort bepalingen regelt de materie die thans in de bestaande artikelen 3 t/m 3g wordt geregeld. De tweede soort bepalingen dient ter uitvoering van enige EEG-verordeningen inzake geregeld vervoer, bijzondere vorm van geregeld vervoer en pendelvervoer (zie het algemeen deel van de toelichting onder c en de toelichting bij de artikelen 13b t/m 13j).

De voorgestelde artikelen 7 t/m 13a, die voorschriften geven ten aanzien van het grensoverschrijdend ongeregeld vervoer en het grensoverschrijdend taxi-vervoer, stemmen materieel geheel overeen met de bestaande artikelen 3 t/m 3g. De bestaande regeling berust echter nog op het vigerende artikel 3 van de W.A.P., dat bij de recente, nog niet in werking getreden, wijziging van de W.A.P. tevens is aangepast. Dit artikel 3 (oud) laat slechts afwijking van de W.A.P. in het U.A.P. toe van een aantal, limitatief opgesomde artikelen, en – voor zover hier van belang – zulks slechts voor vervoer onder bepaalde omstandigheden. Deze omstandigheid

maakte het bij het redigeren van de huidige artikelen 3 t/m 3g noodzakelijk wat betreft de vorm een voorwaardelijke constructie te bezigen. Deze constructie behelst, dat een aantal in de W.A.P. gestelde nationale eisen niet behoeft te worden vervuld indien aan een aantal in internationaal verband gestelde voorwaarden wordt voldaan. Bepalingen, inhoudende sancties, controlevoorschriften en het gebruiken van controledocumenten kunnen slechts in voorwaardelijke vorm worden gesteld, waarbij niet het niet voldoen aan de voorwaarden een strafbaar feit oplevert, maar het niet voldoen aan de nationale voorschriften ten aanzien van het binnenlands vervoer, die weer toepasselijk zijn geworden, nu aan de de voorwaarden niet is voldaan. In de nota's van toelichting bij de Koninklijke besluiten van 24 februari 1971, *Stb.* 148 en van 28 februari 1972, *Stb.* 163 is op het onbevredigende van deze constructie gewezen. Op grond van het herziene artikel 3, van de W.A.P. dat de mogelijkheid daartoe biedt, worden de bepalingen van de betrokken regeling opnieuw vastgesteld in een directe vorm.

De artikelen 13b t/m 13j bevatten voorschriften ter uitvoering van de Verordeningen (EEG) nrs. 516/72 en 517/72 inzake geregeld vervoer, bijzondere vormen van geregeld vervoer en pendelvervoer (zie het algemeen deel van de toelichting onder c).

Alvorens nader in te gaan op de uitvoeringsvoorschriften moge worden opgemerkt, dat zowel de Verordening nr. 117/66/EEG betreffende de invoering van gemeenschappelijke regels voor het internationale vervoer van personen over de weg met autobussen, als de Verordening (EEG) nr. 1172/72 met betrekking tot de vaststelling van de documenten bedoeld in de Verordeningen (EEG) nos. 516/72 en 517/72, aanvangen met regels voor het geregeld vervoer en de bijzondere vormen van geregeld en daarna het pendelvervoer behandelen, terwijl de volgorde blijkens de nummering der EEG-Verordeningen nos. 516/72 en 517/72 zou doen vermoeden dat pendelvervoer het eerst komt en de beide andere soorten vervoer daarna moeten worden geregeld. De ondergetekende meent, dat de volgorde, vermeld in de eerste Verordening (no. 117/66/EEG) de voorkeur verdient en heeft deze volgorde dan ook bij de uitwerking aangehouden.

De in de EEG-Verordeningen vermelde soorten vervoer „geregeld vervoer”, „bijzondere vorm van geregeld vervoer” en „pendelvervoer” – even buiten beschouwing gelaten het feit, dat de EEG-Verordeningen slechts betrekking hebben op internationaal vervoer van personen over de weg tussen de Lid-Staten met autobussen – stemmen, wat de inhoud betreft, nagenoeg overeen met de begrippen „autobusdiensten”, „groepsvervoer” en „pendelvervoer”, gebezigd in de W.A.P. en het U.A.P.

Hierbij zij opgemerkt, dat de begrippen „autobusdiensten” en „groepsvervoer” in de W.A.P. gedefinieerd zijn, terwijl „pendelvervoer” in de W.A.P. niet als een afzonderlijke soort van vervoer is behandeld, doch geacht kan worden te behoren tot de categorie „toerwageningen en ongeregeld vervoer”. De term „pendelvervoer” komt slechts in het U.A.P. voor, met name in de thans geldende artikelen 3b en 3e, welke regeling tot gevolg had dat voor deze categorie de oorspronkelijke in het uitvoeringsbesluit voorkomende regels tot nu toe gehandhaafd zijn.

De Verordening (EEG) nos. 516/72 en 517/72 onderscheiden bij de verdeling der taken en bevoegdheden tussen de Lid-Staten en de bevoegde autoriteit. De Lid-Staat, in het ontverp-besluit de Minister van Verkeer en Waterstaat, is het voorbehouden het internationaal overleg inzake een aanvraag of een verzoek omtrent een vergunning te voeren. In het algemeen beperkt de taak van de bevoegde autoriteit zich tot het nemen van een beschikking ter uitvoering van de beslissing, die gevallen is in bovengenoemd internationaal overleg (artikel 16 van bovengenoemde verordeningen). Deze beperkte bevoegdheid wordt slechts verruimd, indien aan de beschikking van de bevoegde autoriteit geen internationaal overleg ten grondslag ligt (bij voorbeeld een beschikking tot overdracht van een vergunning voor het uitvoeren

van geregeld vervoer; artikel 13b, vijfde lid). In deze gevallen beoordeelt de bevoegde autoriteit de desbetreffende verzoeken zelfstandig.

De Verordeningen (EEG) nos. 516/72 en 517/72 hantieren het begrip „de bevoegde autoriteit”, zonder aan te duiden welke instantie bevoegd is. Inzake de aanwijzing van zulk een bevoegde autoriteit is de ondergetekende van mening, dat een aanwijzing slechts daar nodig is, waar uit de nationale wetgeving niet reeds blijkt welke autoriteit bevoegd is op het betrokken terrein. De Commissie Vervoervergunningen (CVV) is blijkens artikel 10 van de W.A.P. bevoegd terzake van de verlening van vergunningen ingevolge de W.A.P. Op grond van de onderhavige verordeningen kunnen vergunningen worden gegeven voor vervoeren die nagenoeg samenvallen met vervoeren, die in de W.A.P. worden aangeduid als autobusdienst, groepsvervoer (Verordening (EEG) no. 517/72) en toerwagenritten (Verordening (EEG) no. 516/72). Ook indien thans bij deze vervoeren de Nederlandse grens wordt overschreden, is de CVV reeds de bevoegde instantie, zij het slechts voor het trajectgedeelte over Nederlands grondgebied. Het lijkt de ondergetekende dan ook buiten twiifel, dat de CVV voor de behandeling van aanvragen en verzoeken terzake van de in de genoemde verordeningen ingestelde vergunningen de bevoegde autoriteit is. Slechts daar, waar geen verwijzing naar de bevoegde autoriteit als vergunningverlenend orgaan is opgenomen (artikel 22, 3e al. Verordening (EEG) no. 517/72) of waar de Rijksinspecteur van het Verkeer met de vergunningverlening wordt belast (pendelvervoer) is aanwijzing van een bevoegde autoriteit nodig.

Voorts schrijven de verordeningen (EEG) nos. 516/72 en 517/72 voor, dat de Lid-Staten de vervoerondernemingen als zodanig de mogelijkheid waarborgen om door passende middelen hun belangen te doen gelden. De ondergetekende is van oordeel, dat het instellen van beroep, behoudens tegen beschikkingen terzake van een wijziging van minder belang of van een overdracht van een vergunning als bedoeld in de verordening (EEG) nr. 517/72, weinig resultaat kan hebben, aangezien de eigenlijke beslissingsbevoegdheid niet bij de CVV of de Rijksinspecteur ligt, maar bij de Lid-Staten. Derhalve worden in geval van geregeld vervoer of een bijzondere vorm van geregeld vervoer naast de gewone beroepsprocedure tevens voorschriften voor de publicatie van de aanvraag of het verzoek voorgesteld gepaard met de mogelijkheid voor ieder belanghebbende om gedurende de tijd, dat de aanvraag of het verzoek ter inzage ligt, bezwaren in te dienen. De ondergetekende is van mening dat op deze wijze genoegzaam is voldaan aan de hoger genoemde opdracht van de beide verordeningen.

Geregeld vervoer.

Voor de grensoverschrijdende autobusdiensten gold, voordat Verordening (EEG) no. 517/72 in werking trad, de volgende regeling. Aan de aanvrager werd, nadat tussen de betrokken landen bij voorbeeld België en Nederland, overeenstemming was bereikt, voor wat betreft het Nederlandse deel van het traject door de Commissie Vervoervergunningen of door de Voorzitter van deze Commissie een vergunning of een tijdelijke vergunning voor de uitoefening van een autobusdienst verleend. De Belgische autoriteiten verleenden een vergunning voor het onderhavige vervoer voor het gedeelte van het traject dat op het Belgische grondgebied lag.

De Verordening (EEG) no. 517/72 stelt een (EEG) vergunning voor geregeld vervoer verplicht, welke voor het gehele traject geldt, doch uitsluitend voorzover betreft het grensoverschrijdende vervoer. Voor het binnenlandse vervoer met de betrokken autobusdienst blijft een vergunning vereist van de nationale overheid (vergelijk artikel 6 van deze Verordening). In de EEG-vergunning moet niet alleen de reisroute e.d., doch moeten ook de dienstregeling en de tarieven worden vermeld.

Ingevolge de Verordening (EEG) nr. 517/72 (artikel 16, eerste lid, juncto artikel 12, tweede lid) moet op een aanvraag of een verzoek inzake een vergunning voor geregeld

vervoer worden beslist door de bevoegde autoriteit van de Lid-Staten, op wiens grondgebied de zetel van de onderneming is gevestigd. De C.V.V. is, zoals hiervoor reeds is uiteengezet, met de vergunningverlening belast.

Bijzondere vormen van geregeld vervoer.

Voor het grensoverschrijdende groepsvervoer gold, vóór dat de Verordening (EEG) no. 517/72 tot stand kwam, een soortgelijke regeling als hiervoren vermeld voor de grensoverschrijdende autobusdiensten. Het komt echter weinig voor, dat er naast het grensoverschrijdende groepsvervoer tevens binnenlands groepsvervoer wordt verricht. Bij dit vervoer zal derhalve meestentijds slechts één EEG-vergunning nodig zijn tegen voorheen twee vergunningen van elk der betrokken landen. De CVV is als bevoegde autoriteit eveneens belast met het geven van beschikkingen terzake van aanvragen en verzoeken met betrekking tot deze vergunningen.

Pendelvervoer.

De vergunningverlening voor het pendelvervoer was, voordat de Verordening (EEG) no. 516/72 tot stand kwam, anders dan bij de hiervoren behandelde categorieën vervoer, verschillend naar gelang het vervoer plaatsvond door ondernemers, gevestigd in het buitenland of door ondernemers, gevestigd in Nederland. De in Nederland gevestigde ondernemers konden pendelvervoer verrichten uit hoofde van de hun verleende vergunning voor toerwagenritten en ongeregeld vervoer en behoeften hiernevens een toestemming en een toestemmingsbewijs te verlenen door de Rijksinspecteur, alsmede een door een buitenlandse instantie verleende vergunning. De vervoerondernemers, gevestigd in het buitenland, konden, voor wat betreft het verrichten van pendelvervoer op Nederlands grondgebied, volstaan met een toelating (art. 3d van het U.A.P.) eveneens te verlenen, door de Rijksinspecteur.

Anders dan in de Verordening (EEG) no. 517/72 is ingevolge de Verordening (EEG) no. 516/72 de Lid-Staat, op wiens grondgebied zich de plaats bevindt waar de reizigers moeten worden opgenomen, de vergunning verlenende Staat. In verband hiermede kan het voorkomen dat de aan te wijzen Nederlandse vergunningverlenende instantie een vergunning voor pendelvervoer moet verlenen aan een in het buitenland gevestigde ondernemer. Voorgesteld wordt de vergunningverlening voor het pendelvervoer te leggen in handen van diegene die voorheen de toestemming gaf, met name de Rijksinspecteur van het Verkeer.

Artikel 13b. bevat de bepalingen voor het geregeld vervoer. Teneinde niet te zeer af te wijken van de procedure rond de vergunningverlening krachtend de W.A.P. wordt voorgesteld de aanvraag of het verzoek bij de aangewezen Rijksinspecteur in te dienen. Teneinde de CVV in staat te stellen zo nodig opmerkingen te maken – zij is immers geroepen om de beschikking op de aanvraag of het verzoek te nemen (artikel 16 van de Verordeningen (EEG) nos. 516/72 en 517/72) – stuurt de Rijksinspecteur de aanvraag of het verzoek aan de CVV, die zo spoedig mogelijk haar opmerkingen bij de Minister van Verkeer en Waterstaat indient. Tevens legt de Rijksinspecteur een afschrift voor een ieder ter inzage, teneinde belanghebbenden in staat te stellen voordat het overleg, bedoeld in artikel 13, eerste lid van de Verordening (EEG) no. 517/72, een aanvang neemt, desgewenst bezwaren in te dienen. Terzake van een verzoek om overdracht wordt in beginsel dezelfde procedure voorgesteld als voor een aanvraag of een verzoek om wijziging of verlenging. Waar de verordening (EEG) no. 517/72, geen autoriteit aanwijst, die belast is met de behandeling van verzoeken om overdracht, lijkt aanwijzing van de CVV als bevoegd orgaan in dit geval noodzakelijk. Voorts wordt in het zesde lid voorgesteld – overeenkomstig het systeem van de W.A.P. en de betrokken verordening – de overdracht van de exploitatie slechts tezamen met de overdracht van de vergunning te doen plaatsvinden. Deze bepaling vloeit voort uit artikel

22, derde volzin, van de verordening (EEG) 517/72. De leden 7 en 8 zijn ingevoegd teneinde het mogelijk te maken op overtreding van deze voorschriften een sanctie te stellen.

Artikel 13c bevat de regeling met betrekking tot de bijzondere vorm van geregeld vervoer. De procedure welke wordt voorgesteld is geheel gelijk aan die terzake van aanvragen en verzoeken betreffende vergunningen voor geregeld vervoer.

Artikel 13d bevat de regeling inzake het pendelvervoer. Waar het wenselijk lijkt de Rijksinspecteur met de vergunningverlening te belasten, is het nodig hem als zodanig aan te wijzen, aangezien de verordening (EEG) 517/72 spreekt van bevoegde autoriteit en zonder nadere aanwijzing de CVV als zodanig zou worden beschouwd. De voorgestelde procedure wijkt op enkele punten af van de in artikel 13b voorgestelde procedure. Zoals hiervoor is aangeduid, lijkt in geval van pendelvervoer niet de behoefte te bestaan voorschriften vast te stellen voor een procedure van terinzagelegging met daaraan gekoppeld de mogelijkheid voor derden bezwaren in te dienen. Aangezien van buitenlandse ondernemers niet een gedegen topografische kennis van Nederland geëist kan worden is voor hen de mogelijkheid geopend hun aanvragen en verzoeken in te dienen bij de Directeur-Generaal van het Verkeer.

Artikel 13e geeft iedere belanghebbende het recht van beroep op de Kroon van bepaalde beschikkingen van de CVV, zulks in navolging van de W.A.P. De mogelijkheid van beroep is beperkt tot die gevallen, waarin de CVV een beschikking neemt zonder dat daaraan internationaal overleg voorafgaat. In andere gevallen lijkt een mogelijkheid van beroep weinig zinvol daar de in internationaal overleg vastgestelde beslissing in beroep niet kan worden aangetast.

Artikel 13f geeft de betrokken vervoerondernemer het recht van beroep op onze Minister van een beschikking van de Rijksinspecteur terzake van de intrekking van de vergunning wegens het niet meer voldoen aan het vereiste van het eerste lid van artikel 3 van de Verordening (EEG) nr. 516/72. Voor de reдеgeving van de beperking van de mogelijkheid van beroep zij verwezen naar het te dien aanzien ad artikel 13e gestelde.

Artikel 13g geeft aan het vergunningverlenend orgaan de bevoegdheid in de genoemde gevallen de betrokken vergunning in te trekken. Deze bepaling lijkt nodig aangezien de hier genoemde artikelen van de verordeningen deze bevoegdheid aan de Lid-Staat geven en niet met zoveel woorden aan de bevoegde autoriteit.

Artikel 13h is opgenomen teneinde een sanctie op de overtreding van deze bepalingen mogelijk te maken.

Artikel 13i regelt onder meer de controle op de naleving van de onderwerpelijke artikelen.

Artikel 13j geeft de Minister de mogelijkheid als uitvloeisel van artikel 20 van de Verordening (EEG) nr. 517/72 zo nodig af te wijken van de aangegeven bepalingen.

Ad D. Aangezien sedert de totstandkoming van artikel 14 een nieuw reisbesluit is vastgesteld, is het noodzakelijk de tekst aan te passen.

Ad F. Het is gebleken, dat bij een ambtshalve wijziging of intrekking van een vergunning voor groepsvervoer wegens niet-uitoefening van het vervoer geen behoefte bestaat aan een voorbereidingsbesluit. Intrekking van dit voorschrift bevordert bovendien, dat geen vergunningen blijven bestaan, waaraan geen feitelijke behoefte is. Het wijzigingsvoorstel onder *a* beoogt een aanpassing aan de vorenomschreven wens.

Ad G. a. Verwezen zij naar de artikelsgewijze toelichting *ad A* en *ad F*.

b. De voorgestelde wijziging voorziet in een ommissie.

Ad H. Deze wijziging strekt ter uitvoering van het derde lid van het nieuwe artikel 25 van de W.A.P.

Ad I. Deze wijziging strekt ter uitvoering van het nieuwe artikel 25 van de W.A.P. Voorts is gebleken, dat er geen behoefte bestaat aan de bepaling, dat afschriften van de betreffende verklaringen en bezwaarschriften aan de Inspecteur-Generaal worden gezonden. Voorgesteld wordt dan ook zulks achterwege te laten en niet de Directeur-Generaal van het Verkeer in plaats van de Inspecteur-Generaal van het Verkeer aan te wijzen.

Ad J. en K. De voorstellen zien op enkele wijzigingen van gering belang in de procedure.

Ad L. Voorgesteld wordt het huidige artikel 42 op een drietal punten te wijzigen. In de eerste plaats wordt tevens publicatie voorgeschreven van aanvragen, verzoeken, beschikkingen en beslissingen in beroep, die geregeld vervoer, bijzondere vormen van geregeld vervoer en pendelvervoer betreffen, zulks als aanvulling op het in de artikelen 13b t/m 13j bepaalde. Daarnaast lijkt het dienstig vast te stellen door wiens zorg de publicatie geschiedt. In het algemeen rust deze zorg op de vergunningverlenende instantie, bij wie de aanvraag of het verzoek is ingediend of die de beschikking heeft genomen. In geval van een beroep op de Kroon of van een beroep op de Minister draagt de laatste zorg voor de publicatie van de beslissing. Ten slotte wordt voor de toezending van de bijvoegsels van de *Staatscourant* in plaats van de Inspecteur-Generaal aangewezen de Voorzitter van de Commissie.

Ad M. Artikel 42a dient ter aanvulling van de procedure „ter inzagelegging met mogelijkheid van indiening van bezwaren”, zoals die is neergelegd in artikel 25, het tweede en derde lid, van de W.A.P. Gekozen is voor een wijze van aankondiging van de terinzagelegging, die identiek is aan die welke in artikel 20, eerste lid, van het Uitvoeringsbesluit Autovervoer Goederen is vastgesteld. Het voorstel is geheel in overeenstemming met hetgeen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat leidde tot de hiervoren (Algemeen onder *B*) genoemde wet houdende wijziging van de W.A.P. met betrekking tot artikel 25 is opgemerkt.

Ad N. a. De termijn van terinzagelegging van afschriften van de betreffende beschikkingen is aangepast aan de termijn, binnen welke tegen deze beschikkingen in beroep kan worden gekomen (artikel 54, eerste lid, van de W.A.P.).

b. Voorgesteld wordt de terinzagelegging van afschriften van de beschikkingen tevens te doen geschieden ten kantore van de Rijksinspecteur, in wiens district het hoofdkantoor van de aanvrager is gevestigd. Deze methode komt overeen met die, welke de Voorzitter van de Commissie krachtens artikel 23, eerste lid en artikel 30, tweede lid van de W.A.P. ten aanzien van aanvragen voor een tijdelijke vergunning van de betrokken soorten vervoer kan toepassen. Overigens moge verwezen worden naar het gestelde in *ad H. a.* van de *ad M* genoemde memorie van toelichting.

Ad O. In de artikelen 35, 44, sub *f*, en 50, sub *a*, wordt de mogelijkheid geopend, dat bij algemene maatregel van bestuur nadere voorschriften worden gegeven omtrent de openbaarmaking van beschikkingen van burgemeester en wethouders. Het voorgestelde artikel 42c strekt tot uitvoering van de betrokken wetsbepalingen.

Ad P. De redactie van artikel 43 is grotendeels gewijzigd. Tweeërlei uitgangspunt zit hierbij voor. In de eerste plaats lijkt het gewenst ook voor geregeld vervoer, bijzondere vormen van geregeld vervoer en pendelvervoer regels vast te stellen voor de vergoeding van de kosten van behandeling van aanvragen en verzoeken. Daarnaast wordt voorgesteld de

vaststelling van de hoogte van de bedragen van de vergoeding aan de Minister over te dragen. De artikelen 3, tweede lid, 24, onder *f*, 31, onder *e*, en 37, vijfde lid onder *d*, van de W.A.P. bieden hiertoe de mogelijkheid. Aan deze delegatie is het grote voordeel verbonden, dat de tarieven op snellere wijze aan de ontwikkeling van de kosten van behandeling kunnen worden aangepast. Het behoeft geen betoog, dat inzake de vaststelling van de hoogte van de tarieven in het kader van het algemeen prijsbeleid telkenmale het nodige overleg zal worden gepleegd. Ten aanzien van de maximale hoogte van de tarieven kan voorts worden opgemerkt, dat, daar het hier een vergoeding betreft, de tarieven de kosten van behandeling niet te boven kunnen gaan. Zulks is tot uitdrukking gebracht in de artikelen 12, tiende lid, 25, achtste lid en 37, vierde lid, van de W.A.P. Het voorgaande is in de tekst van artikel 43 verwerkt.

Ad Q. Aangezien een termijn van zes maanden in de praktijk te kort is gebleken, wordt voorgesteld in de tekst een termijn van een jaar op te nemen.

Ad R. Aangezien de bestaande artikelen van § 9 alle worden gewijzigd en de artikelen 49a en 50a worden ingevoegd, lijkt het gewenst deze paragraaf in zijn geheel opnieuw vast te stellen.

Artikel 48 is op een aantal punten gewijzigd. In het eerste lid is de opsomming van de in het vergunningsbewijs te vermelden gegevens enigszins veranderd. De tweede zin van het huidige eerste lid kan vervallen, aangezien, zoals in artikel 50, tweede lid, is bepaald, de geldigheidsduur van de vergunningen en van het vergunningsbewijs gelijk zijn en niet meer aan de geldigheidsduur van een nieuw jaar gebonden.

Het huidige tweede lid en derde lid zijn in één lid (het tweede lid) verwerkt. Tevens is getracht te voorkomen dat meer vergunningsbewijzen aan een ondernemer worden uitgereikt dan hij autobussen heeft. Het derde lid geeft de mogelijkheid een eventuele wijziging of overdracht op de reeds verstrekte vergunningsbewijzen aan te tekenen. Als gegeven, dat op het vergunningsbewijs voor een taxi moet worden vermeld is in het vierde lid het kenteken van de bewuste taxi opgenomen in plaats van het motor- en chassisnummer. Dit is geschied om de controle te vergemakkelijken.

Artikel 49. De eerste volzin van het eerste lid is redactioneel gewijzigd. In de tweede volzin is een delegatie aan de Minister opgenomen voor het vaststellen van de vergoeding van de kosten van de vergunningsbewijzen (zie ook *ad P.*). Voor de wijziging in het tweede lid zij verwezen naar de toelichting *ad A.*

De wijziging van het derde lid spruit voort uit de omstandigheid, dat de nieuwe W.A.P. voorziet in de mogelijkheid, dat met betrekking tot taxivervoer andere organen dan burgemeester en wethouders met de vergunningverlening zijn belast.

Artikel 49a. In dit artikel wordt een regeling voorgesteld voor de verstrekking van de vergunningen voor geregeld vervoer, bijzondere vormen van geregeld vervoer en pendelvervoer alsmede voor afschriften van de eerste twee genoemde vergunningen. De Verordeningen (EEG) nrs. 516/72 en 517/72, die deze vormen van grensoverschrijdend personenvervoer regelen, kennen niet het onderscheid tussen vergunningen en vergunningsbewijzen. In de tekst is hiermede rekening gehouden.

Artikel 50. Slechts het tweede lid wordt gewijzigd. Voorgesteld wordt het tweede lid zo te wijzigen, dat de geldigheidsduur van de vergunning en de geldigheidsduur van het vergunningsbewijs identiek worden, zulks teneinde de controle te vereenvoudigen.

Artikel 50a. Dit artikel bevat een regeling ter uitvoering van het bepaalde in artikel 57, derde lid, van de gewijzigde W.A.P.

Ad S. De tekst is aangepast op grond van praktische overwegingen. Voorts is de redactie van het tweede lid in overeenstemming gebracht met artikel 48.

Ad T. a. Voor deze wijziging zij verwezen naar de toelichting *Ad A.*

b. Ook hier wordt voorgesteld de bij wijze van vergoeding verschuldigde bedragen door de Minister te laten vaststellen (zie toelichting bij artikel 49).

Ad U. De hier voorgestelde wijziging legt de goedkeuring van tarieven en dienstregeling van een autobusdienst, ook als deze in meer dan één district der Rijksverkeersinspectie wordt uitgeoefend, in beginsel bij de Rijksinspecteur in wiens district de zetel van de onderneming is gevestigd. Het betreft een vereenvoudiging van de bestaande regeling.

Ad V. De tekst is aangepast op praktische overwegingen.

Ad W. Deze wijziging vloeit voort uit de meergenoemde wijziging van de W.A.P. Hierbij is een aantal overtredingen van deze wet aangemerkt als overtredingen van de Wet op de economische delicten. Hieronder valt ook een aantal overtredingen van dit besluit. Deze overtredingen zijn opgesomd in het voorgestelde artikel 122 van dit besluit. Deswege dienen de opsporingsambtenaren, bedoeld in de evengenoemde Wet, belast te zijn met de opsporing van de betreffende overtredingen. De voorgestelde wijziging strekt daartoe.

Ad X. Dit artikel bevat een nadere uitvoering van artikel 24, sub *j*, van de gewijzigde W.A.P.

Ad Y. In verband met het gestelde in het huidige artikel 62, tweede lid, moeten aan de groep van personen, die – in groepsvervoer in meer dan één gemeente – vervoerd moeten worden, de dienstregeling en de tarieven op een door de Rijksinspecteur goedgekeurde wijze zijn bekend gemaakt. Bekendmaking van de tarieven heeft in feite slechts dan zin, wanneer de te vervoeren personen bij die vervoerprijs een persoonlijk belang hebben. Dit laatste nu blijkt in de praktijk nog slechts bij hoge uitzondering het geval te zijn. De ondergetekende stelt derhalve voor aan de Rijksinspecteurs over te laten of tot publikatie in de motorrijtuigen moet worden overgegaan.

Zie voorts *ad W.*

Ad Z. Deze wijziging betreft een aanpassing aan de thans reeds bestaande wetstekst.

Ad AA. De keuring van motorvoertuigen vindt thans plaats door de zorg van de Rijksdienst voor het Wegverkeer. De voorgestelde wijzigingen beogen aanpassing van de tekst aan de bestaande situatie.

Ad AB. De hier voorgestelde wijziging beoogt slechts een aanpassing van de terminologie, mogelijk geworden door de omstandigheid dat de Directeur-Generaal van de Rijkswaterstaat thans geen functie meer heeft terzake van dit besluit.

Ad AC. De Rijksdienst voor het Wegverkeer is belast met de keuring van motorvoertuigen, een taak, welke eertijds behoorde tot de zorg van de Directeur-Generaal van de Rijkswaterstaat. Deze laatste was tevens belast met het toezicht op de bestuurder voor zover betreft diens geestelijke en lichamelijke gesteldheid. Waar de Directeur-Generaal van het Verkeer middels de Rijksverkeersinspectie beter dan de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer in staat is een passende controle te doen uitoefenen, ook daar waar het de geestelijke en lichamelijke gesteldheid van de bestuurder betreft, lijkt het raadzaam deze taak over te doen gaan naar de Directeur-Generaal van het Verkeer. Het hier gedane voorstel beoogt zulks.

Ad AD. Voorgesteld wordt, naast aanpassing van terminologie, de eis van aanwezig zijn van middelen tot het leggen van een snelverband te schrappen. Op grond van artikel 12 van het Rijtijdenbesluit 1971 is de aanwezigheid van verbandmiddelen vereist. Voorts wordt voorgesteld het huidige tweede lid van artikel 75 (aanwezigheid reserveband) niet over te nemen. Deze bepaling lijkt verouderd en heeft naar het oordeel van de ondergetekende geen praktische betekenis meer.

Ten slotte wordt voorgesteld de aantekening op het vergunningsbewijs van ontheffing van aanwezigheid van een brandblusapparaat te laten geschieden door het gezag dat dit vergunningsbewijs heeft verstrekt. Dit houdt verband met de omstandigheid dat ook de Colleges van burgemeester en wethouders belast zijn met het verstrekken van vergunningsbewijzen.

Ad AE. Zie *Ad AA*.

Ad AF. Voorgesteld wordt de aantekening op het vergunningsbewijs van de in dit artikel bedoelde ontheffingen te laten geschieden door het gezag dat dit vergunningsbewijs heeft verstrekt. Verwezen wordt naar het terzake gestelde onder *Ad AD*.

Ad AG. Zie *Ad AA*.

Ad AH. Zie *Ad AB*.

Ad AI. a. De ondergetekende acht het wenselijk, dat ook indien met een lege autobus een ongeval plaatsvindt, dit in verband met herkeuring zo spoedig mogelijk gemeld wordt. Zie voorts *ad AA*.

b. Zie *Ad AA* en *Ad AB*.

Ad AJ. De Stuurgroep Taxi- en Huurautovervoer heeft in haar rapport onder meer aanbevelingen gedaan inzake nieuwe toepassingsmogelijkheden voor de taxi, zoals de opstaptaxi. Dit zal een motorvoertuig zijn, dat in de regel volgens dienstregeling een bepaald traject zal rijden, waarbij op willekeurige punten passagiers kunnen in- en uitstappen. Dergelijke diensten zijn blijkens de definitie daarvan autobusdiensten. Teneinde mogelijk te maken, dat voor toepassingen van de taxi zoals de opstaptaxi ook binnen de bebouwde kom de vrijheid bestaat op willekeurige plaatsen passagiers op te nemen en uit te laten, wordt voorgesteld burgemeester en wethouders van de betrokken gemeente de mogelijkheid te geven ontheffing te verlenen van het voorschrift, dat slechts bij de aangewezen bushaltes mag worden gestopt.

Ad AK. Beoogd wordt de betrokken bepaling aan te passen aan de thans bestaande E.G.-regelingen.

Ad AL. In de laatste jaren wordt in het vervoer van personen per bus of tram gebruik gemaakt van de automatische ontwaardingsapparatuur. Passagiers in het bezit van rittenkaarten laten door het stempelapparaat de datum en de tijd van de rit op het blanco-vakje van de kaart aanbrengen. Het aldus bestempelde gedeelte wordt als geldig plaatsbewijs voor de rit aangemerkt.

Inmiddels is gebleken dat bij deze wijze van ontwaarding de mogelijkheden tot misbruik van rittenkaarten door reizigers zijn toegenomen. Dat de kaart is misbruikt kan alleen bij nauwkeurige controle – bij aanbidding van de rittenkaart aan de bestuurder of controleur – worden ontdekt.

De voorgestelde wijziging van artikel 91, eerste lid, (en van artikel 83, § 1(2), van het Tramwegreglement; zie Artikel III) beoogt het vorenomschreven misbruik van de rittenkaarten tegen te gaan. Naar de mening van de ondergetekende kan zulks alleen met enig effect geschieden als het gebruik van rittenkaarten in bespotten of beplakte toestand op

zich zelf wordt tegengegaan. Daarom wordt voorgesteld vorengenoemde artikelen aan te vullen in dier voege, dat een plaatsbewijs in bewerkte toestand niet als geldig plaatsbewijs wordt aangemerkt.

Voorts is het bedrag, dat bij wijze van een verhoogde vrachtprijs kan worden geheven van reizigers die zich zonder geldig plaatsbewijs bevinden in een autobus waarmee een autobusdienst wordt uitgeoefend, in artikel 91, tweede lid, eerste zin, vastgesteld op de vrachtprijs van het beginpunt van de rit tot de plaats van bestemming van de reiziger, vermeerderd met een bedrag van ten hoogste de helft van de vrachtprijs met een minimum van twee gulden.

Sedert de totstandkoming van deze regeling in 1968 zijn de tarieven in het personenvervoer niet onbelangrijk gestegen. Dit heeft, in het bijzonder voor autobusdiensten die binnen één gemeente worden verricht, tot gevolg, dat de gewone vrachtprijs thans minder verschilt dan aanvankelijk van het bedrag, waarmee deze vrachtprijs ten minste mag worden verhoogd. Voorts is gebleken, dat het verschijnsel van het zogenaamde „zwartreizen” in toenemende mate voorkomt.

De bedragen, die op het ogenblik kunnen worden geheven, lijken, gezien het vorenstaande, onvoldoende om doeltreffend tegen dit euvel te kunnen optreden.

Gelet op een en ander komt het de ondergetekende gewenst voor, dat de bedragen, die bij wijze van verhoogde vrachtprijs kunnen worden geheven, worden verhoogd. Dit voorstel strekt daartoe. Bij de vaststelling van de hoogte van deze bedragen is rekening gehouden met het strafrechtelijk beginsel, dat de sanctie evenredig behoort te zijn aan de ernst van de begane overtreding.

Inzake het derde lid zij verwezen naar de toelichting *ad W*.

Ad AM. Zie *Ad W*.

Ad AN. Zie *Ad AK*.

Ad AO. Zie *Ad AD*, laatste alinea.

Ad AP en AQ. Bij de meergenoemde wijziging van de W.A.P. is het begrip „huurauto” vervangen door het begrip „taxi”. De hier voorgestelde wijziging strekt tot aanpassing hieraan.

Ad AR. Artikel 96. Op grond van artikel 47, vierde lid van de gewijzigde W.A.P. kan een vergunning voor het vervoer van personen met taxi's worden beperkt tot bij of krachtens algemene maatregel van bestuur genoemde soorten van vervoer. Het voorgestelde artikel beoogt aan deze bepaling uitvoering te geven. De ondergetekende acht op dit moment trouwvervoer en zittend ziekenvervoer de enige soorten vervoer te zijn waartoe een vergunning zou kunnen worden beperkt.

Mochten zich in de toekomst andere vervoeren van zo specifieke aard blijken te ontwikkelen, dat een beperkte vergunning daarvoor kan worden afgegeven, dan kan op grond van het tweede lid van het voorgestelde artikel een snelle aanpassing aan deze ontwikkelingen worden bewerkstelligd.

Artikel 96a-c. Artikel 56a van de gewijzigde W.A.P. opent de mogelijkheid, dat een vergunning, als bedoeld in artikel 4 van de wet, uitsluitend wordt verleend indien aan nader uit te werken eisen van kredietwaardigheid en vakbekwaamheid wordt voldaan. Ook overlegging van een verklaring omtrent het gedrag kan worden geëist. De ondergetekende acht het ter bevordering van het vervoer met taxi's van zeer groot belang, dat aan de taxi-ondernemers zodanige eisen worden gesteld. De uitwerking van deze eisen wordt voorgesteld in de artikelen 96b t/m d. Hierbij zijn de voorstellen van de Stuurgroep Taxi- en Huurautovervoer gevolgd.

Ad AS en AT. De vernummering is noodzakelijk geworden in verband met de opnemings van een nieuw artikel

96. Deze vernummering was mogelijk aangezien het eerder bestaande artikel 98 is vervallen bij besluit van 6 augustus 1947, *Stb. H. 297*.

a. Zie *ad AP*.

b. Zie *Ad AA*.

Ad AU. Zie *Ad AP*.

Ad AV. a. Zie *Ad AP*.

b. Deze wijziging is nodig geworden door de vernummering van de artikelen 96 en 97 in resp. 97 en 98.

Ad AW. Zie *Ad AV*, onder b.

Ad AX. In artikel 49a van de gewijzigde W.A.P. wordt de mogelijkheid geopend voor gemeenten om terzake van de verlening van vergunningen voor taxi's een gemeenschappelijke regeling te sluiten. Een taxi mag slechts voorkomen in één register waarin de taxi's moeten worden ingeschreven. Een en ander brengt wijziging van het bestaande artikel 102 met zich. De ondergetekende acht mededeling van de inschrijvingen in de registers slechts nodig voor zover het betreft de Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer en de Rijksinspecteur, in wiens district de onderneming is gevestigd.

Ad AY. a. Zie *Ad AP*.

b. Het voorgestelde derde lid is aangepast aan het wijzigingsvoorstel van artikel 102, derde lid (zie toelichting *Ad AX*).

Ad AZ. Ingevolge het huidige artikel 104 mogen personen, die de leeftijd van 21 jaren niet hebben bereikt, geen taxi besturen, noch met het besturen hiervan worden belast. In de praktijk is gebleken, dat dit voorschrift, vooral voor de kleine z.g. familiebedrijven ten plattelande bezwaren met zich brengt, daar in verband met de beschikbaarheid van de taxi ook gedurende de avond en nachtelijke uren en bij spoedgevallen (ziekenvervoer) de inschakeling van familieleden, die de genoemde leeftijd nog niet geheel hebben bereikt, noodzakelijk is. Het betreft in deze gevallen veelal taxibedrijven welke als nevenbedrijf worden uitgeoefend. Van het aantrekken van beroepschauffeurs kan in deze bedrijven, gelet op de inkomsten uit het vervoer, geen sprake zijn. Voorts is er een algemene tendens aanwezig om de wettelijke leeftijdsgrenzen opnieuw op hun waarde te toetsen, waarbij andere criteria dan die van de leeftijd doorslaggevend zullen zijn. Op deze gronden achtte de Stuurgroep Taxi- en Huurautovervoer het, gelet op de gebleken behoefte aan de inschakeling van chauffeurs beneden de leeftijd van 21 jaren, wenselijk een verlaging van de in artikel 104 genoemde leeftijd voor te stellen.

De ondergetekende kan zich hiermede geheel verenigen. De hier voorgestelde wijziging van de minimum leeftijd strekt tot verwerking van het voorstel van de Stuurgroep in dit besluit.

Zie voorts *Ad AP*.

Ad BA. De bestuurder van de taxi, die uit hoofde van zijn functie met het publiek in aanraking komt, dient betrouwbaar te zijn. Teneinde dit te kunnen aantonen, dient naar de mening van de ondergetekende de eis te worden gesteld, dat met het besturen van een taxi slechts mogen worden belast zij, die in het bezit zijn van een niet ouder dan drie jaren zijnde verklaring omtrent het gedrag, ten dienste van het besturen van een taxi, afgegeven overeenkomstig de bepalingen van de Wet op de justitiële documentatie en op verklaringen omtrent het gedrag. Het stellen van deze eis sluit aan bij de eis van die gemeenten, die reeds bij plaatselijke verordeningen hebben bepaald dat de bestuurder van een taxi in het bezit

moet zijn van een verklaring omtrent zijn gedrag. Voorts diende de tekst van dit artikel te worden aangepast aan de invoering van het begrip „taxi” en aan het toezicht dat de Directeur-Generaal op het taxivervoer in deze uitoefent (zie *Ad AC*). Terwille van de duidelijkheid wordt voorgesteld het bestaande artikel 105 te vervangen door de in dit ontwerp opgenomen tekst.

Ad BB. Zie *Ad AP*.

Ad BC. a. Zie *Ad AP*.

b. Zie *Ad AA*.

Ad BD. Zie *Ad AP*.

Ad BE. a. Deze voorgestelde wijzigingen strekken tot aanpassing van de tekst aan de bestaande toestand, zie resp. *Ad AP*, *Ad AD*, laatste alinea, en *Ad AA*.

b. Verwezen zij naar de toelichting resp. *Ad AB* en *Ad AA*. Terwille van de overzichtelijkheid is de tekst van dit lid in zijn geheel opnieuw opgenomen.

Ad BF. Zie *Ad AP*.

Ad BG. De voorgestelde wijziging strekt tot aanpassing van dit artikel aan de in artikel 49a van de gewijzigde wet geopende mogelijkheid dat gemeenten terzake van de verlening van vergunningen voor het vervoer van personen met taxi's een gemeenschappelijke regeling treffen. Tevens is het begrip „huurauto” vervangen door het begrip „taxi”; zie ook *Ad AP*.

Ad BH. a. Op grond van het huidige artikel 116, eerste lid, is een ondernemer van een autobusdienst of van groepsvervoer in meer dan één gemeente verplicht de in deze bepaling bedoelde gegevens te zenden aan de tot goedkeuring van de dienstregeling en de tarieven bevoegde Rijksinspecteur. Deze goedkeuring is vervat in artikel 56, eerste lid van dit besluit. Voor laatstgenoemde bepaling wordt een wijziging voorgesteld, zie *Ad U*. Het onderwerpelijke wijzigingsvoorstel strekt tot aanpassing aan de nieuwe tekst van artikel 56, eerste lid.

b. Voorgesteld wordt om door middel van wijziging van artikel 122 van dit besluit onder meer artikel 116 te brengen onder de werking van de Wet op de economische delicten. Gezien de regeling, die deze wet terzake van rechtspersonen geeft, acht de ondergetekende het derde lid van artikel 116 overbodig. Voorgesteld wordt derhalve deze bepaling te schrappen.

Ad BI. Zie *Ad AA*.

Ad BJ. Deze wijziging beoogt aanpassing aan het schrappen van artikel 116, derde lid.

Ad BK. Op grond van het huidige artikel 119, eerste lid, worden voor vervoer, waarop geen vergunningplicht rust, dan wel waarvoor slechts een toelating vereist is, vrijwel alle artikelen van dit besluit buiten toepassing gelaten. Hetzelfde geldt voor motorvoertuigen waarmede uitsluitend dergelijk vervoer wordt verricht. Het betreft hier voornamelijk toerwagenritten, ongeregeld vervoer alsmede vervoer van personen met huurauto's, waarbij de grens van Nederland wordt overschreden. Op grond van het tweede lid zijn de in het eerste lid genoemde artikelen evenmin van toepassing op grensoverschrijdend groepsvervoer in eigen beheer, behoudens de artikelen inzake de technische staat van de autobussen en de leeftijd en gezondheidstoestand van de bestuurder. Laatstbedoelde artikelen zijn echter niet van toepassing als het vervoer wordt verricht met een in het buitenland thuisbehorende autobus. De ondergetekende is van oordeel, dat de

in het huidige eerste lid genoemde paragrafen van dit besluit buiten toepassing dienen te blijven voor zover het betreft vervoer, verricht door bepaalde overheidsinstanties, ziekenvervoer met ambulanceauto's, dan wel vervoer van strikt particuliere aard. Een en ander is opgenomen in het voorgestelde eerste lid. Dit vervoer leent zich niet voor vergunningverlening, terwijl, voorzover het vervoer verricht door overheidsinstanties en ziekenvervoer met ambulanceauto's betreft, ook het toezicht op de technische staat van de voertuigen en op de bekwaamheid van de bestuurder verzekerd zijn.

Voorts meent de ondergetekende, dat voor toerwagenritten, ongeregeld vervoer en taxivervoer, voorzover daarvoor geen vergunning is vereist of een vergunning op grond van een EG-verordening dan wel een toelating van de Rijksinspecteur verplicht is, de in het huidige eerste lid genoemde paragrafen evenmin van toepassing dienen te zijn. Hierop dient echter een uitzondering te worden gemaakt voor die artikelen, welke ingrijpen in geval van ernstige technische gebreken van het voertuig mogelijk maken en voor die artikelen, die aanwijzingen geven omtrent het stoppen en parkeren van de motorvoertuigen.

Het betreft de artikelen 81, 82 en 84 (autobussen) en 110, 111 en 113 (taxi's). Het voorgestelde tweede lid beoogt het voorgaande te regelen. Ten slotte kunnen naar de mening van de ondergetekende de meeste van de in het eerste lid genoemde paragrafen eveneens buiten toepassing blijven voor autobusdiensten en groepsvervoer voor zover daar op grond van EG-verordeningen geen of een „communautaire” vergunning vereist is. Een aantal bepalingen echter dienen wel van toepassing te zijn. Het betreft hier de bepalingen inzake de Commissie Vervoervergunningen, welke de „communautaire” vergunningen moet verlenen (§ 4), de bepalingen inzake publicatie (artikel 42), kostenvergoeding (artikel 43) en de verlening van vergunningen voor pendelvervoer (artikel 49a), alsmede de artikelen inzake de technische staat van de voertuigen en de leeftijd en gezondheidstoestand van de bestuurder (§ 12). Daarnaast kunnen de bepalingen inzake beroep (§ 16) buiten toepassing blijven, aangezien voor de betrokken beschikkingen een afzonderlijke beroepsregeling is getroffen. Ook kunnen de bepalingen van § 12, met uitzondering van de vorengenoemde artikelen 81, 82 en 84, buiten toepassing blijven indien het vervoer wordt verricht met in het buitenland thuisbehorende autobussen. Het voorgestelde derde lid strekt tot regeling van een en ander.

Ad BL. Artikel 120 behoeft naar het oordeel van de ondergetekende wijziging op een drietal punten, t.w. aanpassing aan de vernumming van de huidige artikelen 96 en 97 en 98, wijziging van „Directeur-Generaal van de Rijkswaterstaat” in „Directeur van de Rijksdienst voor het Wegverkeer” (zie *Ad AA*), alsmede aanpassing aan de wijzigingen van artikel 72 en 105 (zie *Ad BA*). Dit voorstel strekt er toe de genoemde wijzigingen door te voeren.

Ad BM. Gebleken is, dat de huidige termijn van 8 dagen, waarbinnen beroep open staat, in het algemeen als zeer kort wordt ondervonden. De ondergetekende stelt derhalve voor deze termijn te verruimen tot 15 dagen. Tevens is de tekst aangepast aan andere wijzigingen van dit besluit, zie *Ad AB* en *Ad AA*.

Ad BN. Op grond van artikel II van de eerdergenoemde wet van 10 mei 1973, *Stb.* 253, strekt de Wet op de economische delicten zich uit over een groot aantal voorschriften, gegeven krachtens een aantal artikelen der wet. Voorts wordt krachtens artikel 62 van de gewijzigde wet overtreding van onder meer de voorschriften gegeven krachtens artikel 60 van de wet, voor zover als strafbare feiten aangeduid, op de in artikel 62 aangegeven wijze gestraft.

De voorgestelde artikelen 122 en 122a beogen deze splitsing uit te werken. In artikel 122 zijn de bepalingen opgenomen welke vallen onder de werking van de Wet op de eco-

nomische delicten, in artikel 122a de bepalingen welke overtreding geregeld is in artikel 62 van de gewijzigde W.A.P.

Ad BO. Paragraaf 11 van de W.A.P. en paragraaf 18 van het huidige U.A.P. bevatten een aantal overgangsbepalingen, welke bij de invoering destijds nodig waren ter verzekering van een gelijkmatige voortzetting van het personenvervoer over de weg. Deze bepalingen zijn thans geheel uitgewerkt en derhalve overbodig.

Paragraaf 11 van de wet zal bij invoering van de wijzigingswet van 10 mei 1973 vervallen. De ondergetekende stelt in dit artikel voor ook de overgangsbepalingen in dit besluit te doen verdwijnen.

Artikel II. Ad A. De huidige richtlijn II.C.1 van de richtlijnen voor de Commissie Vergunningen Personenvervoer, thans genaamd Commissie Vervoervergunningen, inzake de vergunningverlening voor het groepsvervoer, is onvolledig. Nadat gesteld is, dat in beginsel geen verschil gemaakt wordt tussen ondernemers van autobusdiensten en andere ondernemers van personenvervoer met autobussen, wordt slechts geregeld de voorkeur voor de autobusdienst-ondernemer. Indien deze voorkeursregel géén toepassing vindt, is thans niet duidelijk geregeld welke ondernemers van personenvervoer daarna voorrang kunnen verkrijgen bij de vergunningverlening voor het groepsvervoer. Bijgaand ontwerp-besluit behelst nu een nadere precisering van laatstbedoelde voorrang.

De eerste volzin van de huidige richtlijn II.C.1 is achterwege gelaten en in 1 onder *a* van de nieuwe richtlijn is de huidige voorkeursregel voor de autobusdienst-ondernemer met de daarop bestaande uitzondering – de tweede en derde volzin van de huidige richtlijn II.C.1 – gehandhaafd, zij het dat in de tekst een wat nauwkeuriger terminologie is gevolgd.

Indien de vorenbedoelde voorkeursregel géén toepassing vindt, wordt een onderscheid gemaakt tussen vervoer, dat in aanmerking komt om te worden uitgevoerd met autobussen en vervoer dat betreft het vervoer met personenauto's. Voor het eerstbedoelde vervoer wordt onder *b*, 1°, voorrang gegeven aan ondernemers van personenvervoer met autobussen in meer dan één gemeente. Voor het vervoer met personenauto's wordt onder *b*, 2°, voorrang gegeven aan ondernemers van personenvervoer. Hieronder vallen ook de houders van een vergunning voor het vervoer van personen binnen één gemeente en die voor het vervoer van personen met taxi's.

Onder *c* is ten slotte gesteld, dat voor vervoer met autobussen in de gevallen dat noch de voorkeursregel, vermeld onder *a*, noch de voorrangregel, vermeld onder *b*, 1°, wordt toegepast, aan ondernemers van personenvervoer voorrang wordt gegeven. Zulks brengt mede, dat houders van een vergunning voor het vervoer van personen binnen één gemeente en die voor het vervoer van personen met een taxi voorrang genieten boven niet-vergunninghouders.

Teneinde uit een oogpunt van algemeen vervoerbelang te voorkomen dat het bestand van reeds gevestigde autobusondernemingen door het incidenteel toelaten van ondernemers van uitsluitend groepsvervoer permanent wordt uitgebreid is de voorkeurs/voorrangregeling niet van toepassing verklaard op laatstbedoelde ondernemers.

Ad B. Het is gebleken, dat, mede door het verlenen van vergunningen voor de uitvoering van groepsvervoer, het reizigersbestand van de autobusdiensten wordt beïnvloed. Veelal zouden de autobusdienst-ondernemers door het nemen van maatregelen binnen het kader van de dienstregeling en/of een geringe trajectwijziging wegebben van vervoer hebben kunnen voorkomen. Zodra de meergenoemde wet van 10 mei 1973 in werking zal zijn getreden, zal een uittreksel van iedere ingediende aanvraag om een vergunning voor de uitvoering van groepsvervoer in meer dan één gemeente ter inzage worden gelegd ten kantore van de Rijksinspecteur in wiens district de betrokken ondernemer is gevestigd. Hierdoor zal de autobusdienst-ondernemer tijdig kennis kunnen

nemen van bijzondere vraag naar vervoer, welke in zijn vervoersgebied leeft. Hij zal zich kunnen beraden over mogelijkheden om, eventueel middels aanpassing van de dienstregeling en/of een traject, deze vraag op te vangen binnen het raam van de geregelde autobusdiensten. De bijzondere voorziening als waarom in eerste instantie is gevraagd kan dan wellicht achterwege blijven. Een dergelijke actieve bewaking van het reizigersbestand door de betrokken autobusdienstondernemers zelve acht de ondergetekende bijzonder waardevol.

Artikel III. Teneinde het misbruik van rittenkaarten bij automatische ontwaardingsapparatuur tegen te gaan is, naast wijziging van het Uitvoeringsbesluit Autovervoer Personen 1939, ook een aanpassing van artikel 83, § 1 (2) van het Tramwegreglement noodzakelijk.

Dit voorstel strekt daartoe.

Opgemerkt zij nog, dat artikel 83, § 1 (2) niet van toepassing is op het vervoer van personen met trams binnen een gemeente. De regeling daarvan is aan de gemeenten overgelaten. Deze kunnen desgewenst bij verordening een regeling treffen.

Artikel IV. Ondernemers in het taxivervoer die voor dat vervoer reeds een vergunning hebben bij het inwerkingtreden van de artikelen, welke onder meer de vakbekwaamheid re-

gelen voor het verkrijgen van een vergunning voor het vervoer met taxi's, dienen naar het oordeel van de ondergetekende niet nog eens behoeven te bewijzen, dat zij de nodige vakbekwaamheid bezitten. Slechts in uitzonderlijke gevallen, als het ernstig vermoeden bestaat, dat de ondernemer deze vakbekwaamheid niet bezit, dient hij alsnog een proeve van bekwaamheid af te leggen. Het voorgestelde artikel IV beoogt een en ander te regelen.

Artikel V. Het is noodzakelijk dat de gemeentebesturen de gelegenheid krijgen de door hen gewenste maatregelen op het gebied van het taxivervoer te nemen, voordat de wet en het besluit in werking treden. Daarnaast vergen o.m. de voorbereidingen die nodig zijn om na te gaan of wordt voldaan aan de te stellen eisen van kredietwaardigheid en vakbekwaamheid, de nodige tijd.

Artikel VI. De tekst van de Wet Autovervoer Personen zoals deze luidt na de wijzigingswet van 10 mei 1973, zal in de wettelijke spelling worden overgebracht. Dit artikel beoogt in aansluiting hierop ook de tekst van het U.A.P. na wijziging in de thans geldende spelling over te zetten.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
T. WESTERTERP.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]